EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 276, Kasım 2011

Tarihsel dönem ve devrimci parti

*(**TKİP Merkez Komitesi**'nin yakın dönemde gerçekleşen toplantısında **Cihan** yoldaşın yaptığı toplantıyı açış konuşmasının kaydıdır... Özel ya da parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerden arındırılmış, ara başlıklar yayın vesilesiyle konulmuştur...)*

Tarihsel dönem

Girmekte olduğumuz, tarihsel ölçülerle alındığında aslında girmiş de bulunduğumuz tarihsel döneme bir bakışımız var. Bunu Tunus-Mısır dersleri vesilesiyle ortaya koyduk ve geride kalan 35 yıllık tarihi dönem üzerinden gerekçelendirmeye çalıştık. Kuşkusuz bu bizim için yeni bir değerlendirme değil. Tunus-Mısır konulu başyazının girişine *III. Kongre Bildirisi*'nden alınmış bir pasaj var, burada girmekte olduğumuz tarihsel evreye ilişkin özlü bir çerçeve var. Aynı pasajın devamına ise, tarihsel döneme bakış ile politik-örgütsel görevleri ele alış arasındaki kopmaz ilişki ortaya konulmaktadır. Konunun tarihsel çerçevesi ve güncel gerekleri burada özlü bir biçimde formüle edilmiştir.

Sorun şudur: Devrimci bir partinin girilmiş bulunulan ya da yaklaşmakta olan tarihsel döneme bir bakışı olmalı, tüm politik-örgütsel çalışmasını ve hazırlığını da bunun ışığında ele almalıdır. Dünya tarihi içerisinde evreler vardır. Örneğin 20. yüzyıla bir giriş vardır; bakıyorsunuz, bir dizi alanda çelişkiler yoğunlaşıyor ve keskinleşiyor. Sistemin genelini kapsayan bunalımlar baş gösteriyor. Yerel emperyalist müdahaleler ve savaşlar yaygınlaşıyor. Militarizm tırmanıyor, emperyalistler arası hummalı bir silahlanma yarışı yaşanıyor. 1904'den itibaren II. Enternasyonal kongreleri bu sorunları, tırmanan militarizmi, silahlanma yarışını ve bir dünya savaşı tehlikesini tartışıyor.

Öte yandan tarih sahnesine devrimler de giriyor. 1905'de Rusya'da devrim var. Bunu İran'da devrimci çalkantılar izliyor, yıllarca durulmayan. 1908'de Osmanlı İmparatorluğu'nda II. Meşrutiyet'e yol açan olaylar var. 1911'de Sun Yat Sen liderliğindeki Çin Devrimi var. Özetle bunalımları ve savaşları tamamlayan bir devrimci olaylar zinciri görüyoruz, aynı tarihi evrede, 20. yüzyılın ilk on yılı içinde. Bunlara bir arada baktığımızda, tarihi ölçülerle bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girildiğini görüyoruz. Olayların sonraki seyri de bunu tümüyle doğruluyor.

Ekonomik kriz

Mısır-Tunus konulu ikinci konferansımda (ki kayıtları henüz yayınlanmadı) etraflıca gerekçelendirdim; geride kalan 30-35 yıllık döneme baktığımızda, 1970'lerin ortasından itibaren bir dönemin sona ermekte olduğunu ve öte yandan da yeni bir dönemin ilk belirtilerinin ortaya çıktığını bütün açıklığıyla görebiliyoruz. Tam da bu yıllarda patlak vermiş bir genel ekonomik bunalım var, kapitalist dünya

ekonomisinin tümünü pençesine alan, onu genel bir durgunluğa sürükleyen. İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen uzun bir genişleme döneminin ardından, kapitalizmin hiç değilse emperyalist metropollerde birkaç on yıl için rahat bir nefes alabildiği bir dönemin ardından, 197●'lerin ortasında bir ekonomik bunalımın dünya ölçüsünde patlak verdiğini ve bunun uzun süreli bir dönem olarak bugüne kadar sarktığını görüyoruz. Şimdilerde ise bunun biriktirdiği faturanın tüm sonuçlarıyla ortaya çıktığına tanık oluyoruz. 3● yıldır kesintisiz biçimde uygulanan neo-liberal politikalara, '9●'lı yıllarda gündeme getirilen küreselleşme saldırısı politikalarına, bu arada sınıf mücadelesindeki genel gerilemeye, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün sağladığı çok yönlü imkanlara rağmen, birbirini tamamlayan bu bir dizi avantaja ve etkene rağmen, sistemin genel bir durgunluk halinde yaşadığı ekonomik bunalımı aşamadığını, tam tersine gelinen yerde krizin kendini çok daha ağır bir biçimde ve üstelik sistemin kalbinde derinleşerek ortaya koyduğunu görüyoruz.

Bu öyle geçici hafiflemelerle ortadan kalkacak bir kriz değil. Bunu kriz konulu değerlendirmelerimizde daha baştan bütün açıklığıyla vurguladık. III. Kongre'de konuya ilişkin olarak yaptığımız değerlendirme de bu yönde idi. Mevcut kriz inişli çıkışlı bir seyir izlese de, genel olarak alındığında, uzun yıllar boyunca aşılamayacaktır; zira otuz yıllık bir birikimin üzerinde yükseliyor. Son otuz yılın çöküntüyü erteleme politikalarının yarattığı o korkunç boyutlardaki şişkinlikler, o devasa boyutlardaki yapay köpükler ortadan kaldırılmadan, oluşan aşırı sermaye birikimi bir biçimde eritilmeden bu kriz ortadan kalkmaz. Nitekim şimdi krizin yeniden ağırlaşlaşmakta olduğunu görüyoruz. Tüm dünyayı yeniden bir kaygı kaplamış durumda. AB ve ABD ile ilgili ciddi düzeyde karamsar öngörüler var. AB bölgesinde bir dizi ülkenin iflası gündemde.

Bütün bunlarla demek istiyorum ki, 197●'lerden itibaren dünyanın gündeminde bir ekonomik kriz var ve bu gelinen yerde ağırlaşıyor, kapitalist dünya ekonomisini bir genel çöküşle tehdit ediyor. Birinci temel nokta bu.

Hegemonya krizi

İkinci temel nokta, emperyalist dünya sistemindeki mevcut hegemonya krizidir. Bunun başlangıcı da aynı döneme uzanıyor. '6●'ların sonu, '7●'lerin başından itibaren emperyalistlerin kendi iç ilişkilerinde, emperyalistler arası güç dengelerinde belirgin bir değişimin ortaya çıktığını görüyoruz. İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde tartışmasız bir ABD hegemonyası var. Öte yandan tüm öteki büyük emperyalist devletlerin belirgin biçimde güçten düşmesi olgusu bunu tamamlıyor. Fakat '7●'lere varıldığında, kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasının kaçınılmaz sonucu olarak, hiç değilse ekonomik ve mali planda öne çıkan yeni emperyalist güç odakları görüyoruz, Avrupa'da ve Asya'da. Avrupa'da Almanya-Fransa ekseni oluşuyor ve bugün kendini AB olarak ortaya koyan yeni bir emperyalist güç odağı yaratmaya yöneliyor. Asya'da ise, '9●'lı yıllardan itibaren güç kaybetmeye başlasa bile, '6●'lı ve '7●'li yıllarda Japonya'nın o büyük yankılar yaratan güçlü çıkışı var.

Emperyalist dünyanın güç ilişkilerinde ortaya çıkan bu değişim Doğu Bloku ve Sovyetler Birliği'nin çöküşünün ardından yeni bir evreye girdi. Emperyalist batı blokunun iç ilişkilerinde gevşemeler ve sorunlar ortaya çıktı. ABD hegemonik konumunu korumak için özel bir çaba harcıyor olsa da ilişkilerde bir çözülme baş gösterdi. Bunu Çin'in yükselişi, Rusya'nın toparlanması, bu arada bölgesel düzeyde etkin yeni bazı güç odaklarının (Asya'da Hindistan, Latin Amerika'da Brezilya gibi) ortaya çıkışı tamamladı. Bu bir çok kutupluluk eğilimi ve yeni yükselen güçlerin de somut bir talebi olarak kendini gösterdi. Ve 2●●●'li yıllardan itibaren de artık sistem bünyesinde bir hegemonya krizi yaşandığını söyleyebiliyoruz. ABD hegemonyasında bir sarsılma, kaçınılmaz bir çözülme var ve halen

bunun yolaçtığı bir başka bunalım faktörü ile yüzyüzeyiz. Bu, sistem bünyesinde kendini gösteren bir hegemonya krizidir.

Benzer bir olgu 20. yüzyıla girilirken var. İngiltere'nin çözülen hegemonyası ve karşısında yükselen yeni güçlü emperyalist rakipler gerçeği var. Atlantik'in ötesinde ABD, berisinde Almanya, yeni iki emperyalist güç odağı olarak öne çıkıyorlar. Almanya'nın bunu yeni bir emperyalist paylaşım talebine vardırdığını ve bunun da emperyalist bir dünya savaşına yolaçtığını biliyoruz.

Bugün ABD'nin karşısına açıkça çıkabilen böyle bir güç odağı henüz yok ortada, ama ABD'nin kendini dayatan hegemonik tutumuna itiraz eden, "çok kutupluluk" iddia ve talebinde bulunan bir dizi güç var. ABD artık sistemi eskisi gibi kontrol edemiyor ve bunun karşısında belli güç odakları birikiyor. Ondan bu hegemonyayı devralacak etkin bir emperyalist odağın olmaması mevcut krizi hafifletmiyor, tersine daha da ağırlaştırıyor. Zira hegemonyası çözülen ama açıkça karşısına da çıkılamayan emperyalist güç odağı olarak ABD bu koşullarda çok daha pervasız davranıyor. Muazzam askeri gücünü ve öteki üstünlüklerini kullanarak mevcut konumunu muhafaza etmeye çalışıyor, bu da sistem içi krizi ağırlaştıran ek bir faktör oluyor. Irak ile ilgili tek yönlü kararın o gün için emperyalist cephenin iç ilişkilerinde yarattığı gerilimlerden bunun ne anlama geldiği çıkarılabilir.

Sosyal kriz

Öte yandan büyük bir sosyal sorunlar birikimi görüyoruz, bu üçüncü bir temel nokta. Ekonomik kriz demek, faturanın emekçilere çıkarılması, bunun da bir dizi etkili saldırıyla dünya ölçeğinde gündeme getirilmesi demektir. Bunu da son otuz yılın toplamı üzerinden bütün açıklığıyla görebiliyoruz. '80'lerin başından itibaren dünyada bir neo-liberal saldırı var. "Yeni sağ"ın yükselişi, neo-liberal saldırı politikaları diye tanımlanan bir evre var. Bunun toplumlarda biriktirdiği çok yönlü sorunlar, artırdığı sosyal gerilimler, keskinleştirdiği sınıfsal çelişkiler var. Sosyal sorunların ağırlaştığını, Sovyetler Birliği eksenli bloğun çökmesiyle birlikte de, bir yandan bu saldırıların küreselleşme saldırısı biçimi içerisinde yeni bir düzey kazandığını, öte yandan da yüzyıllık kazanımlara yönelik çok daha kapsamlı bir hal aldığını biliyoruz.

Bunlar tabii, sosyal sorunların birikmesi, sosyal çelişkilerin keskinleşmesi anlamına geliyor. Bu da gene bilimsel olarak bütün açıklığı ile saptanabiliyor. Dünya tarihinde hiçbir dönemde sınıflar arasındaki kutuplaşma bu kadar ağırlaşmamıştı. Sosyal kutuplaşma had safhada. Son elli yılın kıyaslamalı verileri bunu bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Toplumlar bünyesinde sınıflar, dünya ölçüsünde ülkeler ve bölgeler arasında büyük uçurumların oluştuğunu ve bunun önemli gerilimler yarattığını görüyoruz. Bu da üçüncü bir temel faktör.

Sınıflar mücadelesi

Bir dördüncüsü ise, sınıflar mücadelesi alanındaki gelişmelerdir. '70'lerin ortası Vietnam Devrimi ve sonrası, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen devrim dalgasının hızla düşüşüdür. Bunu '80'li yıllarda dünya ölçüsünde bir gericilik döneminin, "yeni sağ"ın yükselişi olarak tanımlanan bir kudurgan gericilik döneminin izlediğini biliyoruz. Sovyetler Birliği'nin çöküşü buna ek bir ivme kazandırdı. Dünya ölçüsünde devrim ve sosyalizm güçten düştü, sınıf mücadelesi dibe vurdu. Dünya gericiliği bunu bilinçli bir karşı saldırıyla da birleştirince büyük bir gericilik atmosferinin oluştuğunu biliyoruz.

Ama daha '94'den itibaren hızla bir değişimin ortaya çıktığını, Chiapas ayaklanmasıyla birlikte olayların hızlandığını, çeşitli ülkelerde halk isyanlarının, dünya ölçüsünde poleter eksenli kitle hareketlerinin hızla çoğaldığını görüyoruz. Buna ilişkin önemli değerlendirmelerimiz var, '90'lı

yılların ikinci yarısına ait. Tunus-Mısır dersleri vesilesiyle bunlara dikkat çekmiş olduk.

Tunus ve Mısır'daki büyük halk hareketleri, Arap dünyasının ayağa kalkması, bu değerlendirmeleri şu günler üzerinden doğrulamakla kalmıyor olayların hızlandığını da gösteriyor. Tunus-Mısır Akdeniz'in güneyidir, ama biz kuzeyinde de büyük toplumsal sarsıntılar yaşandığını biliyoruz. Yunanistan'da, İspanya'da, Portekiz'de neler olduğunu biliyoruz. Yarın bir çöküş ertesinde İtalya'da neler olacağını kestirmemiz zor değil. Latin Amerika'daki durumu biliyoruz. Asya'da kendine göre kaynaşmalar var. ABD gibi bir ülkede, Wisconsin eyaletinde, haftalarca süren sosyal kaynaşmalar yaşandığını, ABD'nin bu orta batı eyaleti emekçilerinin "burası 'orta batı' değil Ortadoğu!" diyerek kendi mücadeleleri ile Ortadoğu'nun halk isyanları arasında bir politik paralellik ve manevi gönül bağı kurduğunu biliyoruz.

Tarihsel dönem ve politik-örgütsel sonuçlar

Biraz fazla ayrıntıya girmiş oldum ama artık toparlıyorum. Dünya tarihi açısından bunalımların, savaşların kendini belirgin bir biçimde gösterdiği bir tarihi evrenin içindeyiz. Ve sınıf mücadelesinin bu verileri de gösteriyor ki, devrimler dönemine de adım adım yaklaşmaktayız. Ortadoğu'daki son toplumsal sarsıntılar bile bize bu konuda bir fikir verebilir. Sıradan kitleler devrimden sözediyor, kamuoyu olup biteni devrim olarak niteliyor, bu bir şey anlatıyor olmalı. Bunun bir yanı manüplasyonsa, öteki yanı da sarsıntının yarattığı etkinin abartılı bir ifade edilişidir. Biz bu nitelemeyi bilimsel açıdan doğru bulmayabiliriz. Ama ortada muazzam boyutlarda kitlesel hareketlenmeler var, bunların yolaçtığı sarsıntılar var. Ve ortalama bir bilinçle, bu hareketlere katılanlar "devrim" yaptıklarını düşünebiliyor, yaptıkları işi böyle niteleyebiliyorlar. Devrimler kavramı sıradan insanın bilincinde ve dilinde kendine kolayca yer buluyor gelinen yerde, bu olağan bir söyleme dönüşüyor. Bunu da kendi sınırları içinde devrimler dönemine yaklaştığımızın bir işareti saymak gerekiyor.

Dünya tarihi sahnesi üzerinden baktığımızda, tablo genel çizgileriyle budur. '70'li yılların ortasından bakacağız ve bugünün gelişmelerini de bunun ışığında değerlendireceğiz. Bir döneme, yeni bir devrimler dönemine adım adım yaklaşıyoruz.

Bu buysa eğer, devrimci bir partinin bu soruna böyle bakıp bakmamasının çok büyük bir önemi var. Zira bu bakışaçısının kapsamlı politik ve örgütsel sonuçları var. Eğer dünya tarihi üzerinden bakıldığında devrimler dönemine doğru bir gidiş varsa, her ciddi devrimci partinin görevi de devrime hazırlanmaktır. Tüm politik ve örgütsel çalışmasını, her alandaki hazırlığını bu gözle ele almaktır. Nitekim *III. Parti Kongresi Bildirisi*'ndeki değerlendirme de dosdoğru buraya bağlanıyor.

Bu bakışaçısını, bu tarihsel dönem bilincini, dünya ölçüsündeki son olayların da ışığında, partiye sağlam bir biçimde maledebilmeliyiz. Güçlü bir devrimci misyon duygusu geliştirebilmenin, sağlam ve somut bir devrime hazırlık bilinci yaratabilmenin yolu buradan geçer. Her devrimci parti devrime hazırlanmak için vardır. Ama biz, bir de dünya tarihinin bugünkü evresinin bu özgün yanından giderek, bu meseleye çok daha somut bakabilmeliyiz. Devrimin güncelliğini gözönünde bulundurmalı, bütün sorunlarımızı bu gözle ele alabilmeliyiz.

Partide ideolojik donanım

Eğer devrimler dönemine doğru gidiyorsak, devrime sağlam ve iddialı bir biçimde hazırlanacaksak, herşeyden önce parti olarak marksist dünya görüşüyle sağlam bir biçimde donanmalıyız. Partinin tümünde kuvvetli bir ideolojik kimliği egemen kılmalıyız. Bu açıdan partimizin büyük avantajları kadar önemli zaafiyetleri de var.

Büyük avantajları var; zira, 23 yılın ardından artık daha rahat ifade edebilirim, partimizin sağlam bir dünya görüşü, ideolojik

ve ilkesel konularda açık ve tutarlı bir bakışaçısı var. Tüm siyasal yaşamı bunun bir doğrulanmasıdır. Temel değerlendirmeleri yılların sınamasından geçen bir partiyiz. Daha '9●'lı yılların ortasında dünya ölçüsünde halk isyanlarının ve proleter kitle hareketlerinin yeni bir dönemine girmiş bulunduğumuzu saptadık ve aradan geçen onbeş yıl bizi tam olarak doğruladı.

Partinin ideolojik, ilkesel ve yöntemsel açıdan sağlam bir duruşu var. Solun bir genel tasfiye içinde kendini ya da devrimci kimliğini tükettiği bir evrede TKİP gibi bir parti yaratabilmenin tüm sırrı değilse bile temel, olmazsa olmaz koşulu bu idi ve bizi bugüne öncelikle bu üstünlüğümüz getirdi. Bunu Parti Okulu Habip Gül Devresi sunumları sırasında ayrıntılı olarak gerekçelendirdim. Sosyalizmin sorunları tartışmasını buna bir başka örnek olarak verdim. Bu sorunları tartışanlar içerisinde neden bir tek TKİP'nin doğru bir çizgide kaldığını, yaşananlara son derece eleştirel yaklaştığını, ama ne liberalizme ne inkarcılığa düştüğünü, eleştirel bir gözle olup biteni anlamayı, her türlü hatalı düşünce ve pratiği eleştirip aşmayı fakat devrimci mirasını da yüreklilikle savunmayı nasıl başarabildiğini, gene bu yöntemsel bakış üstünlüğü üzerinden ortaya koydum.

Kuşkusuz ideolojik birikimimiz halen çok sınırlı. Ama partinin bugünkü gelişme düzeyi düşünüldüğünde, gene de önemli bir ideolojik birikimimiz var. Bunu Parti Okulu çalışması vesileyle özellikle gördüm. Benim zayıf gördüğüm, mutlaka incelenerek önemli ideolojik açılımlara konu edilmesini düşündüğüm bir dizi alanda, başta "sosyalizm deneyimi", yanısıra Türkiye tarihi ve toplumu olmak üzere, meseleleri aslında çok sağlam bir biçimde yerli yerine oturttuğumuzu ama bunları açıp işlemediğimizi, derinleştirmediğimizi gördüm. Yine de temel çizgiler sağlam bir biçimde konulduğuna göre gerisi yapılır, partiyi biraz derler toparlarsak bunu yapmak daha da kolaylaşır.

Türkiye tarihini çok önemsiyorum. Bir toplumun tarihini ve dolayısıyla bugüne gelişini anlayamadan o toplumu değiştiremezsiniz. Bu işin önemi buradan gelmektedir. Bunu daha Kuruluş Kongresi'nde ayrıntılı olarak gerekçelendirdim de. Bunun üzerine hararetli tartışmalar da yaşadık kongrede. "Sosyalizmin sorunları"nın daha öncelikli olduğunu savunan yoldaşlar vardı. Ama ben büyük bir kararlılıkla, hayır Türkiye tarihi önceliklidir, önce kendi toplumumuzu, tarihimizi, gelişme süreçlerini ve dinamiklerini, bugüne geliş evrimini, dolayısıyla bugünkü durumunu derinlemesine analiz edip kavrayabilmeliyiz ki, bu toplumu değiştirebilme gücü ve yeteneği elde edebilelim, dedim.

Bu konuyu ele almaya işte şimdi yaklaşıyoruz. Partiyi biraz güçlendirirsek, herşey yerli yerine otursa, partinin yeni bir ideolojik atılım dönemine girmesi de böylece kolaylaşır. Ama bu, birazdan sözünü edeceğim herşeyin, zaten tartışmakta olduğumuz sorunların, partinin gündeminde olan sorunların ne ölçüde başarıyla belli bir düzene konulabileceğine sıkı sıkıya bağlı. Bir takım sorunlarda süregelen kısır döngüyü kıramazsak eğer, yazık ki bunu gene başaramayız. Ama partinin düzeyini bir parça yükseltirsek, partinin donanımını güçlendirirsek, kadrolaşma politikasında mesafe alırsak, çalışma tarzını oturtursak, bu durumda bunu da başarabiliriz.

Partinin öncelikle sağlam bir ideolojik donanıma ihtiyacı var, bunu vurgulamaya çalışıyorum.

Üstünlüklerinden sözettim, zaafiyetlerine geçiyorum şimdi de. Bir, parti uzun zamandır temel teorik sorunlar üzerinden anlamlı bir şey ekleyemiyor daha önce ortaya koymuş bulunduklarına. İki, eldekini olduğu kadarıyla tüm partiye maledemiyor, dolayısıyla kolektif bir ideolojik kavrayış ve birikim düzeyine çıkaramıyor. Buradaki çelişkiye parti içi metinlerde olduğu kadar kamuoyuna sunulan değerlendirmelerde de değinildi değişik defalar. Evet, bu partinin bir ideolojik kimliği ve birikimi, buradan gelen temel önemde bir üstünlüğü var; ama bu, henüz bu

partinin kolektif kimliği ve dolayısıyla düzeyi haline gelebilmiş değil, zira bu tüm partiye maledilebilmiş değil, söylenen buydu.

Ve buna önemli bir nokta daha ekleniyordu. Kasım 2005 tarihli "7. Yıl" değerlendirmesinde vardır bu; partinin mevcut ideolojik birikimi partiye maledilmedikçe, parti yeni düzeyde bir ideolojik çıkış da yapamaz, denilen buydu. Bunun anlamı ve önemi şuradadır: Eğer mevcut birikimi partiye malederseniz, partide bu birikimle kendini ortaya koyacak çok sayıda kadronun gelişip serpilmesini de kolaylaştırırsınız. Bu da partiyi tüm çalışmasında rahatlatır. Böylece başka bazı kadrolar da, partide buna yatkın kadrolar kimlerse artık, yeni bir yoğunlaşmayla, partinin önünü yeni bir düzeyde açacak yeni ideolojik açılımlar yapabilme olanağı bulurlar. Bu mesele bu açıdan büyük bir önem taşıyor ve partinin önünde çözülmesi gereken bir sorun olarak duruyor.

Devrimci parti ve dünya görüşü

Öte yandan ben, ideolojik donanım meselesini basitçe partimizin bugünkü ideolojik gelişme düzeyi ve ihtiyaçlarına da indirgemiyorum. Bir dünya görüşü sorunu var ve kadrolarımız bu açıdan çok büyük bir zaafiyet içerisindeler. Kendine marksist diyen ve bu doğrultuda ölümüne mücadele eden insanların marksist dünya görüşüyle donanma sorununu önemsememelerini, bu alandaki açık zayıflıklarını sorun etmemelerin anlamak mümkün değil. Bu büyük bir tutarsızlık ve zaafiyet durumudur. Parti bunu planlı müdahalelerle mutlaka aşmak durumundadır.

Bu alandaki zaafiyetin önemi şuradan gelmektedir: Eğer sağlam bir teorik donanımınız yoksa, devrimci dünya görüşünü sindirememişseniz, teorik olarak bununla sağlam bir biçimde donanmamışsanız, karmaşık dönemlerde hata yaparsınız. Olayları doğru değerlendiremezsiniz. Doğru politikaları, doğru taktikleri gündeme getiremezsiniz. Bu da sizi kendi rolünüzü doğru ve başarılı bir biçimde oynama olanağından yoksun bırakır.

Meseleyi böyle ele almalıyız ve partinin ideolojik gücünü, kimliğini, doğrultusunun sağlam ve sarsılmaz kalmasını tek tek kişilere endeksleyen bir durumdan çıkarmalıyız. Bu üstünlük ve olanak, kendini tam da partinin kolektif kimliği üzerinden göstermeli. Partinin sağlam bir dünya görüşüne sahip olduğu, kolektif kimliği üzerinden, kadrolarının bilinci ve birikimi üzerinden görülebilmeli. Parti kadroları olaylara marksist dünya görüşü üzerinden ve yaratıcı bir biçimde bakabilmelidirler. Bu, şu veya bu konuda partinin görüşlerini bilmekten ve yinelemekten öteye bir şey olmalıdır. Bu, marksist dünya görüşü ile sağlam biçimde donanmak ve olaylara onun ışığında bakabilmek yeteneği demektir. Her yeni olay ya da durum ne ise, aynı marksist kafayla bakabilmesini bilmek yöntemsel bir sorundur. Teorik bir kavrayışın yanısıra doğru diyalektik yönteme sahip olabilmek sorunudur.

Doğru diyalektik yönteme sahip olabilmek sorunudur derken, burada benzer durumlarda hep hatırlattığım açıklayıcı bir örneğe değinmek istiyorum. Bildiğiniz gibi Lenin partiye vasiyetinde Buharin'i över, o partimizin prensidir, en yetkin teorisyenidir der. Oysa hemen ardından ekler; ama yazık ki teorik önermelerine ancak büyük bir kayıtla yaklaşılabilir, çünkü Buharin hiçbir zaman diyalektiği ciddiye almadı, üzerinde ciddi bir biçimde çalışmadı, der. Diyalektiği ciddiye almamak ve üzerine çalışmamak nedir, ne anlama gelir? Buharin'in kendi kişisel tarihine bakarsak, ne demek olduğunu en açık biçimde görürüz. En sağdan en sola, en soldan en sağa... Bu savrulmaların gerisinde, kuşkusuz başka etkenlerin yanısıra Lenin sözünü ettiği o temel önemde yöntemsel kusur da vardır.

Bu açıdan dünya görüşü sorunu, marksist dünya görüşü ve marksist yöntem sorunu üzerinde önemle durmak ve kadrolarımızda bu temelde bir donanımı gerçekleştirmek zorundayız. Bu sorunun anlamını ve önemini bütün kadroların bilincine yerleştirmeliyiz.

Önce ihtiyaç olarak, sonra da donanım olarak.

Biz ideolojik kimliğe bu türden bir vurguyu bir de hareketimizin çıkış evresinde yaptık. Bu vesileyle hatırlatmam gerekir; hareketin çıkış evresindeki temel vurgularını bugün yeniden güncelleştirmeliyiz. Tam da 25. yıl vesilesiyle, buna ilişkin kampanya üzerinden. Kuşkusuz başlangıç aşamasında değiliz, biz artık gerçek bir siyasal hareketiz, ciddi mesafeler almış bir partiyiz. Oturmuş bir ideolojik kimliğimiz, sağlam bir programımız, net bir stratejik doğrultumuz var, tutarlı bir politik çizgimiz ve inatçı bir sınıf yönelimimiz var, devrimci bir örgütümüz ve devrimci kadrolarımız var, militan devrimci bir pratiğimiz var, moral değerlerimiz var, gelinen yerde önemli sayılabilecek bir deneyim birikimimiz var, vb...

Ama gelinen yerde, tam da devrime hazırlanmayı güncelliği içerisinde aldığımız bir evrede, her türden soruna ve göreve devrime hazırlanmak perspektifi içerisinde baktığımız bir sırada, çıkış dönemimizdeki vurguları bugün ulaştığımız gelişme düzeyi üzerinden yeniden güncellemeliyiz. Başlangıçta sorunumuz bir hareketi temel özellikleri ile inşa etmek sorunuydu. Şimdi ise bir hareketi temel özellikleriyle güçlendirmek, pekiştirmek, serpilmesini sağlamak sorunudur. Lenin'in *Ne Yapmalı*'daki ifadesini kullanıyorum; en ileri teori ile donanmış bir parti, ihtiyacımız işte budur! Orada da sorun devrime etkin bir hazırlıktır. Sonuçta *Ne Yapmalı*'da parti çalışması ve örgüt sorunları tartışılıyor, sınıf hareketini devrimcileştirme sorunu ele alınıyor ve bu örgüt sorununa bağlanıyor. Ama ana girişte, teorinin tayin edici önemi ortaya konuluyor. Bu konuda söylenenlere büyük bir dikkatle bakmak gerekir. Daha önce de vesile doğdukça hatırlatmıştık; Türkiye solu *Ne Yapmalı*'yı hep politik çalışma ve örgütsel sorunlar üzerinden görür, oysa bu temel önemde kitabın girişinde, öncelikle teorinin önemi, hareketin bu alandaki sorunları ve görevleri konur ortaya.

Burada Lenin'in iki vurgusu çok önemlidir. Biri kendine, öteki Engels'e aittir. Kendisine ait olanı, devrimci partinin en ileri teori ile donanması gereği üzerinedir. Engels'e ait olanı ise, sosyalizm bir bilim haline geldiğinden beri onu bir bilim olarak ele almak ihtiyacı üzerinedir. Engels, sosyalist önderler günü geçmiş lakırdıları bir yana bırakarak, yeni sorunlara yeni çözümler getirmeyi başarabilmelidirler, der. Dolayısıyla Marksizm bilimsel bir bakışaçısıyla ele alınmalı, bu çerçevede yeni sorunlar karşısında sürekli biçimde geliştirilmelidir, demek ister.

Tarihi sonuçları üzerinden biliyoruz ki, Lenin bu iki temel noktayı hiç de boşuna vurgulamamış, bunu bizzat uygulamıştır. Lenin marksist teoriye bilimsel bir gözle yaklaştı, yeni tarihi evrenin ortaya çıkardığı yeni sorunlara yeni yanıtlar aradı ve buldu. Demek ki teori konusunda *Ne Yapmalı*'da ortaya koydukları boşuna değilmiş. Kendi yaşamı üzerinde bu önermelerin ruhuna uygun davrandı.

Fazla uzatmıyorum. Birinci önemli meselemiz budur; sağlam bir dünya görüşü sorunudur, devrimci teori ile sağlam bir biçimde donanmak, bu arada Marksizme bir bilim olarak yaklaşmak sorunudur. Bunu çıkışımızdan itibaren hep önemsedik.

Devrimci örgüt

İkinci bir konuya, devrimci örgüt sorununa geçiyorum. Bu konunun, devrimci örgüt sorununun hayati önemi üzerinde de daha en baştan yeterli açıklıkta durduk ve pratikte hakkını vermek için azami çaba sarfettik. Bu sorun hayati önemdedir, zira devrim ancak devrimci bir örgütle başarıya ulaştırılabilir. Parti kuşkusuz örgütten öteye bir yapıdır, daha geniş bir anlama sahiptir ve daha kapsayıcıdır. Ama parti sağlam bir örgütsel yapı demektir aynı zamanda. Ve bu örgüt mutlak biçimde devrimci/ihtilalci bir örgüt olmalıdır. Bu iki anlama gelir. İlkin, ideolojisi ve programıyla kurulu düzeni aşabilen; ve ikinci olarak, varoluş biçimiyle düzenin denetimi ve icazet alanı dışında olabilen bir örgüt.

"Devrimci örgüt yaşamsaldır!"

belirlemesini ve şiarını, II. Parti Kongresi'nin en önemli değerlendirmesi sayıyorum. Orada ortaya konulan bakışaçısı temel önemdedir ve sorun Türkiye solunun o tarih (2007) üzerinden son on yıllık tasfiyeci savrulmaları üzerinden ortaya konulmaktadır. "Yaşamsaldır!" vurgusu, tasfiyeci sürüklenmelere karşı sert bir uyarı ve partiye devrimci örgüt sorununa kararlılıkla sahip çıkma çağrısıdır. Bu da partinin çıkış evresindeki temel öncelikleri ve hassasiyetleri ile örtüşmektedir.

İkinci önemli nokta budur, devrimci örgüt sorunudur. Partinin önünde hala da sağlam bir devrimci örgüt inşa etmek sorunu vardır. Kuşkusuz başlangıç evresindeki ihtiyaçtan daha farklı bir anlamda ve kapsamda.

(...)

Devrimci kadro

Örgüt sorununu mantıksal bütünlüğü bakımından kadro sorununa bağlamak istiyorum. Ne iyi ki gelinen yerde artık parti, hiç değilse ileri kadrolar, kadrolaşma sorununun farkında görünüyorlar. Son raporlar üzerinden bu özellikle ve açıklıkla yansıyor. Herkes, kadro sorununda mesafe alamadığımız sürece öteki hiçbir sorunu doğru bir biçimde, başarılı bir biçimde çözemeyeceğimizi bizzat kendi karşılaştığı sorunlar ve özdeneyimleri üzerinden görüyor ve vurguluyor.

Kuşkusuz kadro sorununun bu belirleyici önemini III. Parti Kongresi'nin değerlendirmeleri üzerinden daha iyi kavrayan kadrolar, bu meseleye daha alıcı bir gözle bakmaya başladılar. Baktıkça ve kendi yaşadıkları sorunlarla karşılaştıkça, konunun olağanüstü önemini gördüler ve şimdi bizzat kendileri vurguluyorlar bunu. Parti Okulu etkinlikleri de onlara, kadro sorununa müdahalenin yöntemini ve yolunu gösteriyor. Onlar da bununla donanır ama bunu kendilerini çevreleyen kadrolara müdahaleye vardırırlarsa, kadrolaşma alanında da biz artık bu önümüzdeki evre içerisinde önemli mesafeler alabiliriz. Yani kadrolaşma politikasını sağlam tutmadan, başta ideolojik eğitim olmak üzere çok yönlü bir eğitimden geçmiş sağlam devrimci kadrolar yaratmadan, devrime başarılı bir hazırlıktan sözetmek olanağı bulamayız.

Devrimci sınıf

Ve nihayet, sınıfa, sınıf yönelimine, sınıfı devrimcileştirme, partiyi sınıfla devrimci temellerde buluşturma ve bütünleştirme sorununa geliyorum. Çıkış belgelerimizde biz, sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği gibi çok temelli bir kavram kullanıyoruz, devrimci sınıf partisi meselesini ortaya koyarken. Parti meselesine bakışımızda sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği temel, kilit önemde bir kavramdır. Sosyalizm temelde bilimsel dünya görüşü ile onun taşıyıcısı olan bir grup örgütlü öncü kadrodur işin aslında. Ama sınıf, toplumdaki nesnel varlığıyla bir temel toplumsal güç demektir. Sınıf yönelimi bu açıdan hayati önemdedir.

Modern burjuva toplumunda her ciddi parti bir sınıf kimliği taşır, bir sınıf konumunu temsil eder ve bunu da o sınıfla kurduğu organik bağlar ve o sınıftan aldığı güçle pratikte ortaya koyar. Ciddi partiler toplumdaki şu veya bu sınıfın gerçek temsilcileridir. Böyle bir temsiliyet yeteneği yoksa, bir devrimci parti, temsil etmek ve çıkarlarını savunmak iddiasında olduğu sınıfla maddi bir organik ilişki içerisinde değilse, toplumsal bir kuvvet olarak ona dayanmıyorsa, dolayısıyla gücünü ondan almıyorsa, o parti bir yerde de bir hiçtir. Bu soruna ilişkin olarak temel önemde değerlendirmelerimiz, halkçı küçük-burjuva akımlarla yapılmış çok anlamlı polemiklerimiz var.

Devrimci bir partinin inşasında ve devrime ciddi bir hazırlık kapsamında, sınıf yönelimi çok belirleyici bir yerde durmaktadır. Bakınız, Mısır ve Tunus'taki halk hareketlerini değerlendiriyoruz, eğer "Devrim için dersler"i yine bizzat başlık üzerinden özetlemeye kalksaydık, bu başlığın önüne iki nokta koyar ve karşısına da "Parti, sınıf, devrim!" yazardık. Mısır ve Tunus derslerinin gerçek özeti işte budur: "Parti, sınıf, devrim!"

Mısır'da ve Tunus'ta parti yok, dolayısıyla yön yok, dolayısıyla devrimci önderlik yok. Bunlar olmadığı için devrimci bir sınıf önderliği de yok doğal olarak. Ve sonuçta devrim de yok!

Türkiye sol hareketi tüm kavramlar gibi devrim kavramının da içini boşaltmıştır. Türkiye gibi bir ülkede devrim demek, Türk burjuvazisini devirmek demektir, bunu ise ancak Türkiye işçi sınıfı başarabilir. Rusya'da devrim demek, çarlığı, onun temsil ettiği soylular sınıfını devirmek demekti, bunu da ancak işçi sınıfı önderliğinde bir işçi-köylü ittifakı başarabilirdi. 1920'ler Almanya'sında devrim demek, Alman burjuvazisini devirmek demekti, bunu ancak devrimci bir önderlik altında birleşmiş Alman işçi sınıfı başarabilirdi. Alman burjuvazisi öylesine güçlüydü ki, savaşta yenildiği ve Alman proletaryası da ülke çapında ayağa kalktığı halde, sonuçta iktidarını korumayı başardı. Neden? Çünkü ayağa kalkmış proletarya ile devrimci parti arasında tarihi olarak gerçekleşmesi gereken devrimci organik birlik henüz gerçekleşmediği için! Sonuçta Alman burjuvazisi devrilemedi, dolayısıyla da toplumsal devrim gerçekleşmedi, çünkü Alman proletaryası öznel yönden buna hazır değildi, buna hazırlanamamıştı.

Türkiye gibi bir ülkede devrim, tüm görkemiyle karşınızda gördüğünüz, etinizde-kemiğinizde hissettiğiniz, gündelik olarak siyasetini takip ettiğiniz burjuva sınıf düzenini, onun egemen sınıfı olarak büyük burjuvaziyi devirebilmek demektir. Bunu bu ülkede yalnızca Türkiye işçi sınıfı yapabilir. Başka hiçbir sosyal güç yok bunu başarabilecek. Türkiye işçi sınıfı bunu tek başına yapmayacaktır kuşkusuz, boş kafalı halkçıların da bize zaman zaman hatırlatmayı marifet saydıkları gibi. Ama Türkiye işçi sınıfının önünde ve ekseninde olmadığı hiçbir devrim şansı yoktur bu ülkede. Asıl anlaşılması gereken, ama bir türlü de anlaşılamayan işte budur.

Dolayısıyla, devrim konusunda ciddi olan herkes, bu ciddiyetini işçi sınıfına yönelim üzerinden kanıtlamalı, devrim olanağını bizzat işçi sınıfı üzerinden aramalı ve somutlamalıdır. Sınıfın karşısına sınıf çıkartılmalıdır. "Sınıfa karşı sınıf!" bir sürü grubun dilindedir ama somut anlamı konusunda hiçbirinin gerçek bir bilinci ve bunun gerektirdiği bir pratik yönelimi yoktur. Sınıfa karşı sınıf demek, Türk burjuvazisinin karşısına Türkiye işçi sınıfını çıkarmak demektir.

Sınıf sorunu gerçek kapsamıyla işte budur. Siz partiyi sağlam bir ideolojik kimlikle donatabilirsiniz, az çok iyi kadrolar çıkarabilirsiniz, hiç değilse bir dönem için kendini iyi-kötü devletten koruyabilen bir örgüt de yaratabilirsiniz, bazı iyi gelenekleriniz, önemli moral değerleriniz de olabilir; ama sınıf eksenli bir örgüt haline gelememişseniz, toplumsal devrim mücadelesini ileriye taşımak, hele hele zafere uluştırmak şansınız kesin olarak yoktur.

Burada parti ile sınıfı bütünlüğü içerisinde ele alacaksınız. Rusya'da parti ile sınıf biraraya gelmiştir, devrim olmuştur. Almanya'da parti ile sınıf arasındaki ilişki çok zayıf kalmıştır, devrim olanağı boşa çıkmıştır. Modern burjuva toplumlarda bu budur ve bu işin alfabesidir. Bu Marksizmin özü ve alfabesidir. Marksizmden proleter sınıf eksenini düşün, onun tüm bilimsel temellerini çökertir, devrimci özünü boşaltır, gerisin geri ütopik sosyalizme dönersiniz. Ama ütopik sosyalizm anlaşılır nedenlere dayalı olağan bir geçici tarihi evre idi. Bugün, emperyalist kapitalizm çağında, Marksizmden işçi sınıfını düşün, böylece Marksizmin içini boşaltmış olursunuz. Onun bilimsel niteliğini ve devrimci karakterini yok etmiş olursunuz. Bu da sizi iflah olmaz cinsten gerici oportünistler durumuna düşürür. Sosyalizmin ütopyadan bilime dönüşmesi, onun Marksizm sayesinde proleter sınıf eksenine oturtulmasından başka bir şey değildir. Bunu anlayamayan Marksizmden hiçbir şey anlayamamış demektir. Ama bunu anlamak demek, tüm hesapların işçi sınıfı ekseninde kurulabilmesi demektir, tüm pratik yönelimin bu eksene oturtulması demektir, bu olmadığı sürece soyut teorik kabuller boş laf yığını olmaktan

öteye gidemez.

Parti olarak sınıfla birleşme meselesinde hala da zorlanıyoruz. Yılları bulan bir inat ve emekle belli bir mesafe aldık kuşkusuz. Çoktandır artık sınıfla anılan bir parti haline geldik. Sınıf hareketi içinde açıkça bir tarafız artık. (...) Tabii ki bir yere geldik demek istiyorum. Ama bu henüz çok sınırlı bir mesafedir. Süreci hızlandırmak zorundayız.

(...)

Devrimci kimlik

Ayrıca söyleyebileceğim herşey söylediklerimin bir uzantısı olacaktır yalnızca. Devrimci kimlik diyeceğim, bütün bunlar zaten doğası gereği bir devrimci kimlik demektir. Siz devrimci ideoloji ile donanımı ciddiye alıyorsanız, devrimci örgütü ciddiye alıyorsanız, devrimci kadro sorununu ciddiye alıyorsanız, siz sınıfı devrimcileştirme sorununu (ki sınıf çalışması temelde sınıfı devrimcileştirme sorunudur) ciddiye alıyorsanız, bu durumda siz zaten devrimci kimliği sağlam bir biçimde inşa ediyorsunuz demektir.

(...)

Parti eylemde devrimci bir parti olmalıdır, bunun için de kadrosu her alanda devrimcileşmelidir. Parti saflarındaki sağcı eğilimlere, devrimci kimlik ve pratik konusunda zayıf görünen kadrolara doğru devrimci müdahaleler yapabilmelidir. Parti önemli görevlere hep devrimci kimliğinden emin olduğu insanları getirmelidir. Hiçbir önemli yerel yönetici organa devrimci kimliği tartışmalı insanlar getirilmemelidir. İl komitelerine hiç girmemelidir. Kadrosuzluk ortamında biz bu ölçülere zaman zaman yeterince dikkat gösteremeyebildik belki. Ama artık bu konuda gerekli titizliği göstermek durumundayız. Kadrolaşma sürecini hızlandırmak gibi bir bakışımız ve planlamamız var. Bunda başarı sağladığımız ölçüde, partide doğru bir düzenlemeyi de yapabiliriz ve mutlaka da yapabilmeliyiz. Partinin tüm yönetici kademelerini her bakımdan sağlam ve sınanmış kadrolar tutabilmelidir.

(...)

Solda tasfiyeci cereyan ve TKİP

Solda tablo gitgide daha çok netleşiyor, toplantımızda bunun üzerinde gereğince duracağız. Solun bir kesimi üzerinde giderek güçlenen ve genişleyen bir Abdullah Öcalan ve PKK cereyanı var. Son seçim başarıları bunu ayrıca besledi ve güçlendirdi. Bu, 3 Kasım 2002 seçimleri öncesindeki parlamentarist tasfiyeci cereyanın yeni bir düzeyde tekrarıdır. Kürt hareketi solun devrimden her türlü umudunu kesmiş, devrimle tüm bağlarını yitirmiş kesimlerinin hatırı sayılır bir bölümünü yedeğine almış durumda.

Abdullah Öcalan tarafından dillendirilen, ideolojik ve manevi önderliğini onun yaptığı Çatı Partisi projesi, bu yeni tasfiyeci cereyanın yeni ortak çatısı olacak gibi görünüyor. İmralı üzerinden süren gizli görüşmelere paralel bir biçimde Abdullah Öcalan bu proje üzerinde özellikle duruyor. Çatı partisine ilişkin söylemi ve önerileri, Kürt hareketinin devletle barış projesinin bir uzantısı gibi görünüyor. Abdullah Öcalan bu projeye katılımı güçlendirmek için sorunlu gruplara özel selamlar gönderiyor, bir hafta birine, sonraki hafta bir ötekine. Bunlar seçim bloku küskünleri, aday göstermede umduklarını bulamayanlar. Gönderilen özel selamlarla bu konuda gönülleri alınmış oluyor. Öcalan reformist-tasfiyeci solu tüm kesimleriyle safa çekmeye bakıyor. EMEP bu açıdan en uygun bir parti olarak görüldüğü için olmalı, başkanı özel bir tarzda en önemli bölgeden parlamentoya seçtirildi.

Solun kurulu düzen zeminine ve parlamenter alana çekilmesi, Cumhuriyetin demokratikleştirilmesi projesine dahil edilmesidir bu. Seçim blokunun "toplumun demokratikleştirilmesi" çizgisine ve söylemine dayanması, seçim platformunun bu eksende kurulması, bunda gerekli başarının sağlandığını gösteriyor. Tasfiyeci solun devrimden demokrasiye, devrimci çözümden anayasal çözüme, devrimci mücadele çizgisinden parlamenter mücadele çizgisine

boylu boyunca geçişidir bu.

Ortada Blok ile yeniden gündeme gelen ve Çatı Partisi projesi üzerinden somutlanan yeni bir tasfiyeci odaklaşma var. Devrimden kopuş temelinde ve toplumu demokratikleştirme çizgisinde reformist bir odaklaşmadır burada sözkonusu olan. Artık anayasal demokratik çözüm çizgisinde bir sol hareketimiz olacak, öyle anlaşılıyor. Burada kitle mücadeleleri, burada PKK şahsında olduğu gibi silahlı mücadele yöntemleri kullanılsa bile, program ve temel stratejik yönelimi bakımından mevcut toplumu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme hedefine oturan bir konum ve platform var. Bu tasfiyeci bir reformist odaklaşmadır.

Bunun karşısında devrim odaklaşmasının biricik gerçek temsilcisi ise TKİP'dir. Meseleyi bu açıklıkla dost düşman önünde ortaya koymalıyız. Sol liberal-parlamentarist odaklaşmanın karşısına bir devrim odağı iddiasıyla çıkmalıyız. Bunun bir yanı mevcut tasfiyeci cereyana direnmek ve olanaklı olduğunca bir karşı ideolojik-politik cereyan geliştirmektir. Öteki yanı ise kendi sorumluluklarını bu iddiaya yakışır biçimde üstlenmektir. Burada direnmek, bu cereyana sağlamca göğüs germektir. Bu konuda kendi saflarını sağlam tutmaktır. Ve mümkünse herşeye rağmen devrimcilikte tutunmaya çalışanlara güç verebilmek, onları kendi yörüngesine çekebilmektir.

Tarihsel dönem ve sol hareket

Bu meselenin önemine konuşmamın başlangıcındaki ana tema üzerinden değinmek istiyorum. Olaylar dünya tarihi açısından devrime doğru gidiyor. Türkiye'yi bu genel gidişin dışında olmak bir yana, önemli bir alanıdır gerçekte. Türkiye ve Türkiye'yi sarmalayan coğrafya bu çerçevede çok önemlidir. Burada olayların gidişine iki türlü bir bakışımız olabilir. İlki devrimin güncelliği üzerinden devrime hazırlanmaktır. İkincisi ise, Kürt sorununda barışçı çözüm umutlarına da bağlı olarak, mevcut toplumu kendi temelleri üzerinde demokratikleştirmek mücadelesini esas almaktır. Devrim ve reform! Taban tabana zıt iki ayrı program, iki ayrı strateji, iki ayrı çizgidir burada sözkonusu olan.

Çelişkilerin yumuşamaya doğru gittiğini, burjuvazinin ortaya toplumun demokratikleştirilmesi doğrultusunda bir eğilim koyduğunu ve bunu da etkili bir yüklenme ile en iyi şekilde değerlendirmek gerektiğini düşünen akımların bir bölümü işte o eksende, Çatı Partisi projesinde toplanıyor. Devrimci örgüt çizgisini terkedip legal alanlara geçişler, devrim söylemlerinin artık bir yana bırakılması, PKK ekseninde bu kadar rahat kümelenmeler, bütün bunlar bu tür akımların gündeminde devrim olmadığını gösteriyor. Bunlar hazırlıklarını devrime göre değil, çelişkilerin sertleşmesi ve giderek sert sınıf mücadelelerine göre değil, toplumsal yumuşamaya ve giderek de toplumu kendi içinde demokratikleşme olanaklarına göre yapıyorlar. Bütün hazırlıklarına da bu gözle bakıyorlar. Bundan dolayıdır ki, dünün radikal programlarını bir yana bırakıyorlar, devrimci örgüt çizgisini, devrimci örgütün kendisini bir yana bırakıyorlar, devrimci şiarları terkediyorlar, devrimin sembollerini ve renklerini bir yana bırakıyorlar. Böylece liberal demokrat sol bir platformda bir eksen etrafında bloklaşıyorlar.

Bunun karşısında ise devrim odağı olarak TKİP duruyor. Partimiz, tüm varlığıyla, bakışıyla, çizgisiyle, çizgisiyle uyumlu pratiğiyle, her alandaki direnişiyle bu konumda bulunduğunu bütün açıklığıyla gösteriyor. Partinin kendine özgü bu konumunun Türkiye solu içinde de yaygın bir biçimde gözlemlendiğinden kuşku duyulmamalıdır. Nicel sınırlılıklarımız gücümüzün gerçek boyutlarıyla algılanmasını engelliyor ne yazık ki. Bunu da bir yerinden aşarsak, bu odaklaşma iddiası çok daha belirgin bir hale gelir. Bunun yolu sınıf eksenli çalışmada mesafe almaktır, başkaca da bir yolu yoktur. Üç önemli işçi direnişi üzerinden etkili bir çıkış sizi solda ve sınıf hareketi içinde apayrı bir yere oturtur. Ve giderek de bir odak, devrimci sınıf odağı olarak öne çıkarır.

(...)

Fabrika politikası ve çalışma tarzı

Sınıf çalışmasında yol almak, fabrikalarda mevzi kazanmak ve derinleşmek hedefi partinin özellikle 2. Kongre'den bu yana öncelikli olarak tartıştığı konuların başında gelmektedir. Fabrika çalışmasında sonuç olmak için hedeflerin daraltılarak derinleşme sağlanması olarak da özetlenebilecek bu yönelim, partinin yeni bir düzeye sıçraması için de gerekli ve zorunludur.

Fabrika çalışmasında derinleşme ve mevzi kazanma sorunu, tercih edilen sektörden örgütsel konumlanışa, kullanılan araçlardan kararlılık ve ısrara kadar bir dizi başlığı kapsayan çalışma tarzı sorunundan bağımsız değildir. Her şeyden önce partinin sınıf çalışması stratejik bir yönelim taşımak zorundadır. Bu sorun partinin çıkış yıllarında yayınlanan belgelerinde de tartışılmış, stratejik sektörler ve yüklenme alanları tespit edilmiştir. Bugün için de üretimde tuttuğu yer ve sanayideki ağırlığı bakımından metal ve petro kimya sektörleri önceliklidir. Ancak bugünkü gerçekliğimizde kimi çalışma alanlarında önceliklerden değil, güç ve imkanlardan yola çıkılarak sektör ve fabrika çalışmaları belirlenebilmektedir. Elbette sorun tek başına öncelikli sektör tartışması değildir. Öncelikli olmayan sektörlerde de fabrikanın büyüklüğüne ve üretimine, bölgedeki konumuna göre hedefler belirlenebilir. Sorunun özü doğru kavranmalı, sınıf çalışmamızı güçlendirecek, çalışma alanlarında sınıfın örgütlenme ve bilinçlenme düzeyini geliştirecek, alanların özgünlüğü içerisinde ve somut durumun somut ihtiyaçları üzerinden belirlenebilecek fabrika hedefleri de sınıf çalışmamızın temel yönelimleri arasındadır. Kavranması gereken temel halka, fabrika zeminine ayaklarını basan, mevzilenen ve yerleşen bir sınıf çalışmasının örgütlenmesidir.

Özellikle bugünkü örgütsel gelişmişlik düzeyimiz düşünüldüğünde, sınırlı güçlerimizi geniş ve yaygın bir alana yayılmış hedeflere dağıtmaktansa, seçilmiş temel hedeflere yöneltmek ve sonuç almak öncelikli bir yaklaşım olmalıdır. Hedef daraltmaktan anlaşılması gereken budur. Ancak bu hiçbir biçimde siyasal sınıf çalışmamızı birkaç fabrikaya daraltmak sonucunu doğurmamalıdır. Çalışma alanlarını etkili bir ajitasyon-propaganda ile kuşatmak ve geniş sınıf bölüklerine seslenmek, genel siyasal etkiyi böylesi bir çalışma tarzı üzerinden güçlendirirken hedefli fabrikalarda sonuç almaya kilitlenmek ve derinleşmek... Hedef daraltmaktan anlaşılması gereken fabrikalarda somut mevziler kazanmaya kilitlenmek olmalıdır.

Hedef daraltmak tek başına sonuç almanın teminatı değildir. Zira daraltılmış hedeflerin iyi tanınması, sorunların tespit edilmesi, güç ve imkanların görülmesi ve değerlendirilmesi, hedeflerin isabetli belirlenmesi ve hedeflere ulaşmak için uygun, etkili ve işlevli araçların kullanımı, sonuca ulaşmak için ısrarlı ve kararlı bir çaba sergilenmesi ve tüm bunlara uygun örgütsel konumlanışlar sonuç almayı kolaylaştıracak başlıklar arasındadır.

Fabrika politikası olarak tanımlanabilecek bu sorunlar somut bir planlamaya ve müdahaleye konu edilmedikçe çalışma tarzından kaynaklanan eksikliklerin geride bırakılması düşünülemez.

Hedef fabrikalara yönelik politikalar belirlenebilmesi için o fabrikanın iyi tanınması gerekmektedir. Fabrika anahtarı da diyebileceğimiz ve fabrikadaki çalışma koşullarından çalışan işçi sayısına, işçilerin siyasal eğilimlerinden cinsiyetine, memleketlerinden yaşlarına kadar birçok bilgiyi

kapsamak zorundadır. Fabrikada kaç bölüm olduğu, her bir bölümde kaç işçinin çalıştığı, üretimin kalbi olan bölüm ya da bölümler, fabrikanın ne ürettiği ve nereye ürettiği, uluslararası bağlantıları, iç ve dış pazar payları, fabrika patronunun başka fabrikasının olup olmadığı vb. gibi daha da genişletilebilecek bir anahtar üzerinden fabrikanın iyi tanınması sağlanmalıdır. İlk bakışta çok da işlevli gibi görünmeyen bu bilgiler, fabrika politikası oluşturmak için gerekli temel bilgilerdir. İşçilere seslenirken fabrika ve patron hakkında bilgi vermek, işçilerin gerici yaklaşımlarını bilmek ve bu eğilimlere müdahale edebilmek, duyarlılıkların hangi zeminden yakalayacağı hakkında fikir sahibi olmak, faaliyete yönelik olası bir saldırı sözkonusu olduğunda gerçekleşecek eylem ve direnişlerin hedefini belirlemek vb. birçok başlık altında toplanabilecek yönelimler için fabrikanın iyi tanınması oldukça önemlidir. Bir hedefe politika oluşturmak için o hedefi tüm yanlarıyla incelemek ve bir değerlendirmeye tabi tutmak gerekmektedir.

Fabrikadaki sorunların alt alta sıralanması da tek başına yeterli değildir. Zira her fabrikada üç aşağı beş yukarı birbirine yakın sorunlar yaşanmaktadır. Sorunları bilmek ile o sorunlara müdahale etmek iki ayrı başlıktır. Sınıf devrimcilerinin işi işçilerin yaşadığı sorunları onlara anlatmak değil, bu sorunlar karşısında onu harekete geçirmeye çalışmak, hak alma bilincini ve eylemini geliştirmektir. Fabrikadaki sorunlara karşı bir eylem hattı mutlaka oluşturulmalıdır. Tek başına sorunların kapsamının işlenmesi ve işçilere genel bir mücadele çağrısı yapılması sınırı artık aşılmalıdır. Mücadele çağrısı somut bir hareket planına dayanmalı, eylemlilikle beslenmeli ve sistematik bir müdahale ile sonuca kavuşmalıdır.

Fabrikadaki güç ve imkanların görülmesi ve değerlendirilmesi de tartışmalara ve planlamalara dayalı gerçekleşmelidir. Fabrikaya ister içerden seslenelim ister dışarıdan, yakalanan ilişkilerin ne ifade ettiği, bilinci, kaygıları, duyarlılıkları iyi tespit edilmeli, değişik ilişki biçimleri ve araçlarla işçilerin geri yanlarına müdahale edilmelidir.

Hiçbir ilişkimizin olmadığı bir fabrika, çalışma alanında temel bir yer tuttuğu için hedeflenmişse ve biz o fabrikaya kilitlenmişsek, ilk ilişkilerin yakalanması da somut bir planlamaya tabi olmalıdır. Soyut ve genel bir "ilişki yakalamaya çalışıyoruz" söyleminden çıkılmalı, ilişki yakalamanın imkanları da planlanmalı ve uygulanmalıdır. Hedef fabrikanın işçi servislerinin izlenmesi ve işçilerin evlerinin tespit edilerek ilişki kurulmaya çalışılması, çevre ve çeperimizden hedef fabrikadan tanıdıklarının olup olmadığının araştırılması, servislerin yoğun olarak gittiği alanların sadece hedef fabrikadaki ilişkilere ulaşılması amacıyla gazete ile taranması vb. yol ve yöntemlerle fabrikadan ilişki yakalanmaya çalışılmalıdır. Yaşam içinde yol ve yöntemler geliştirilebilir, çeşitlendirilebilir. Önemli olan fabrika hedeflerine ulaşmak için her yol ve yöntemin devreye sokulması, sonuç alana kadar ısrarla yeniden yeniden planlama yapılmasıdır.

Örgütsel konumlanışlar da sınıf çalışmasında mesafe almaya göre şekillenmelidir. Oluşturulan ekiplerin işlevli olmaması nedeniyle rolünü oynayamaz hale gelmesine karşı kayıtsız kalınmamalıdır. Önemli olan fabrika çalışmasında sonuç almaktır, buna hizmet edecek her türden örgütsel şekilleniş düşünülebilmelidir. Bunun somut biçimleri yeri gelir fabrika komiteleri olur, yeri gelir sektörel örgütlülük olur, yeri gelir sınıf birimi olur. Ancak dikkat edilmesi gereken nokta, hedef fabrikalarla ilgilenecek somut ekip ya da birimlerin oluşturulması, fabrika politikalarının en ileri düzeyden belirlenip planlanması ve araçlarının tanımlanmasıdır.

Hedefe ulaşmada en önemli başlıklardan birisi de araç, yol ve yöntemdir. Bir aracın işlevli olabilmesi için o aracın hedefe ulaşmaya hizmet etmesi gerekmektedir. Örneğin bir fabrikada taban örgütlülüğü kurmak istiyorsak, fabrikaya seslendiğimiz her araç bu ihtiyacı tanımlamalı ve örgütlemelidir. Fabrikada bir soruna karşı fiili hak alma mücadelesi örgütlemek istiyorsak kullandığımız araçlar bu süreci örgütlemelidir. Aracın işlevi oynadığı rolle bağlantılı düşünülmelidir. Bu açıdan yaratıcı olmak gerekmektedir. Yaratıcılık

ise yeni ve hiç denenmemiş olanı bulmak değil, bizi hedefe ulaştıracak yol, yöntem ve aracı ustalıkla ve amaca uygun bir biçimde kullanabilmek demektir. Örneğin işçinin eğitimi sorununu tek bir biçim altında çözmek yerine değişik yol ve yöntemlerle gelişim süreçlerine müdahale etmeyi düşünmek gerekmektedir. Fabrika bülteni sadece fabrikadaki hedeflerimizi gerçekleştirmenin bir aracı olarak değil aynı zamanda işçiyi eğitecek bir araç olarak da düşünülebilir. Görsel ve sanatsal araçlar da (sinema, tiyatro, resim, müzik vb.) işçinin eğitimi için kullanılabilecek yöntemler olarak düşünülebilir. Ya da fabrikada eylemli bir süreç örgütlenmek isteniyorsa, fabrika bülteni bu süreci örgütlemenin temel bir aracı olarak değerlendirilebilir.

Yerel çalışma alanlarında yıllarca aynı fabrikaların hedef olarak gösterilmesi ve sonuç alınamamasından artık çıkılması gerekmektedir. Kuşkusuz hedef fabrikalarımız hep vardı, bu açıdan bugüne kadar ciddi bir sorunumuz bulunmamaktadır. Ancak artık sorunumuz hedef fabrika belirlemek değil bu fabrikalarda yol almak, mevzi kazanmaktır. Her çalışma alanı hedef fabrikalarını soyut olmaktan çıkarmalı, somut fabrika politikalarıyla sistematik bir fabrika çalışması örgütlemeyi öncelikli bir görev olarak önüne koymalıdır. Partinin yakın dönem hedefleri birçok açıdan çıtayı yükseltmeyi zorunlu kılmaktadır. Partinin yeni bir düzey yakalamasının en önemli basamaklarından birisi de fabrika çalışmasında mevzi kazanma sorunudur. Bu açıdan tüm parti organlarına ve kadrolara büyük görev düşmektedir.

Genç komünistler III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı...

(Baştarafı s.30'da)

Gençlik çalışmamızdaki her bir yoldaş partinin kadro ihtiyacını karşılama sorumluluğu ile eksiklerinin üzerine gitmelidir. Her bir yoldaşın alacağı mesafe gençlik hareketine müdahalede ve örgütün güçlenmesinde de mesafe alınmasını sağlayacaktır. Bu tartışmalar ışığında değerlendirmeler yapan kampımız, genç komünistlerin bugünkü öncelikli görevini politik-örgütsel düzeyin yükseltilmesine bağlamıştır. Bu başlık kapsamında komünist gençlik örgütünün anlamı ve misyonu üzerine tartışmalar yürütülmüştür.

- Kampımız partimizin tarihine özel bir başlık ayırmıştır. Devrimci hareketin gelişim süreci içerisinde hareketimizin çıkışı ve bu çıkışın anlamı ifade edilmiş, parti öncesi ve sonraki süreç temel yönleriyle ele alınmıştır. Partimizin kuruluşunun Türkiye devrim tarihinde bir kilometre taşı olduğunu hatırlatan kampımız, partinin çizgisine uyum sağlamak, çağrısına yanıt vermek için genç komünistlerin görevlerine çubuk bükmüştür.

- Kampımız son bir başlık olarak dünyada yaşanan gelişmeleri ele almıştır. Kapitalizmin metropollerinde yaşanan öfke patlamalarının yanı sıra özellikle Ortadoğu'daki ve Kuzey Afrika'daki halk ayaklanmalarını tartışmıştır. Mısır ve Tunus'ta diktatörlerin devrilmesine varan süreçten çıkan dersler üzerine konuşulmuştur.

Tüm dünyada yaşanan bu gelişmelerde gençliğin rolünü özel olarak ele alan kampımız, bu gelişmelerin Türkiye'deki devrimci sınıf mücadelesi için de anlamlı örnekler olduğunu ifade etmiştir. Bu tarihsel dönem içerisinde devrimci misyon bilincini yüklenmenin öneminin altı çizilmiştir.

Tüm bu başlıkların tartışılması ile çalışmalarını başarıyla tamamlayan III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı, genç komünistler için gençliği devrime kazanmanın, parti ve devrim davasını yükseltmenin iddiası olmuştur. Kamptan alınan güçle gençlik örgütümüz merkezi ve yerel düzlemde alınan kararları hayata geçirerek yol yürüdüğünde, kamp gerçek anlamına kavuşacak, iddiamız somutlanacaktır.

Örgütü güçlendirmek, gençliği devrime kazanmak için ileri!

Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Genç Komünistler

5 Ekim 2011

Politik kitle faaliyeti üzerine

Sınıf eksenli yürütülen politik kitle faaliyeti siyasal mücadelede temel bir yer tutmaktadır. Zira kadro sorunlarından mali ihtiyaçların karşılanmasına, partinin eylem-etkinlik düzeyini ileri taşımaktan yeni mevziler kazanmaya kadar bugün önümüzde duran bir dizi sorun alanını kesiyor olması, politik kitle faaliyetinin "kritik rolü"nü dolaysız olarak ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla komünistler olarak yeni dönemde sınıf eksenli kitle çalışmasına çok daha özel bir dikkat göstermek, geçmiş deneyimler üzerinden eleştirel sonuçlar çıkarmak sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Bu yönüyle denebilir ki, partinin yeni dönem üzerinden ortaya koyduğu bir dizi hedefe başarıyla ulaşabilmesi özellikle "politik kitle çalışması" üzerinden katedeceği mesafeyle doğrudan ilişkili olacaktır.

Tek yanlı bakış ve çalışma tarzını aşmalıyız

Bugün kitle çalışması denilince saflarımızda ilk akla gelen belli araçların kullanımına dayalı seslenme faaliyeti olabiliyor. Bu tek yönlü bakış üzerinden gerçekleştirilen kitle çalışması, yani afiş, bildiri, bülten gibi belli materyallerin kullanımı ile sınırlı bir pratik, ortaya konulan tüm enerji ve çabaya rağmen sınırlı sonuçlar yaratıyor. Dar anlamıyla ele alındığında dahi, kendi başına "kitlelere seslenmek" bugün için partinin sınıfla arasındaki mesafenin kapatılmasına yönelik çözümler üretemiyor.

Buradan hareketle denebilir ki, sınıfla ilişkileniş süreçlerimizde karşımıza çıkan sorun alanları tam da içerisinden geçilen dönemin zorluklarından, sınıf ve emekçi kitlelerin bilinç-örgütlenme düzeyindeki gerilikten ve en nihayetinde partimizin kendine has gelişim süreçlerinden beslenmektedir. Kitle çalışmasının "seslenme" faaliyeti sınırına dayanmasının gerisinde, tam da partimizde temsil edilen nitelik ile kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyi arasındaki dönemsel mesafe yer almaktadır. Bu yönüyle partimizin kendi sınıf temeline oturmakta yaşadığı zorlanmanın anlaşılır nedenleri olabilir. Fakat dönemin ortaya çıkardığı bu gerçekler politik kitle faaliyetine yönelik "tek yanlı algının" gerekçesi olamaz, olmamalıdır. Bunun kendisi nesnelliğe boyun eğmek, hayat içerisinde giderek etkisiz hale gelmek anlamına gelir. Zira pratikte tanımlanan sorun tam da *sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyindeki gerilik ile partimizin toplam niteliği arasındaki güncel mesafeyse,* siyasal mücadelede karşımıza çıkan bir dizi problem bu maddi temel üzerinde hayat buluyorsa, saflarımızda politik kitle çalışmasının genişliği ve sorumluluk alanları da bu kapsamda kavranmalı ve ele alınmalıdır. Yani diyalektik olarak çözüm sorunun içerisinde aranmalıdır. Bu kadarı bile kitle çalışmasına dair tek yanlı bakışın kırılmasına vesile olacaktır.

Elbette bir parti, sınıfla bütünleşebilmek ve onu siyasal sınıf mücadelesi içerisinde kazanabilmek için kitle faaliyeti sürecinde bir dizi araç kullanabilmelidir. Bu en başta politikayı etkinleştirebilmek için gereklidir. Yukarıda tek yönlü kitle çalışması üzerinden yapılan eleştirel değerlendirmeden partinin genel planda yürüttüğü politik seslenme faaliyetinin "zayıflatılması" sonucu çıkarılmamalıdır. Tersine toplum çapında politika yapan bir parti için çizgisini, şiarlarını ve çağrılarını kitlelere ulaştırmak amacıyla hayata geçirdiği seslenme faaliyeti büyük bir önem taşımaktadır. Bu açıdan kitlelere ulaşabilmenin araçları giderek çoğaltılmalı ve çeşitlendirilebilmelidir. Afiş, bildiri, bülten, web sitesi gibi işlevsel araçlar, olanaklar çerçevesinde günlük yayın, radyo, TV gibi yeni

araçlarla güçlendirilebilmelidir de. En azından bu hedefle hareket edilmelidir. Fakat sınıfı devrime kazanmak üzere yürütülen bütünlüklü bir parti çalışması bu sınırlar içerisine "sıkıştırıldığı" koşulda istenilen sonuçları yaratmayacaktır. Önümüzdeki dönemde öncelikle yılların pratiği ve alışkanlıkları üzerinden şekillenen bu tek yanlı algı ve tarzı aşabilmek durumundayız.

Bunun için politik kitle çalışmasını bütünlüklü olarak ajitasyon-propaganda, eylem ve örgütlenme diyalektiği içerisinde ele almalı, yürütülen faaliyeti sınıfın bilinç ve örgütlenme düzeyini her adımda ileriye taşıyacak bir bakışla şekillendirmeli, kitle faaliyeti içerisinde temas kurduğumuz sınıf ve emekçi kitleleri politik yaşamın içerisine çekmek için özel bir çaba içerisinde olabilmeliyiz. Kitle içerisinde gündelik olarak hayat bulan parti çalışması bu yaklaşım üzerinden kurulabilirse, bugün önümüze çıkan bir dizi sorun alanı aşılmaya başlanacaktır. Böylece partimizde temsil edilen sosyalizm ile bugün için bilinç düzeyi açısından geri ve örgütsel olarak dağınık bir hale bulunan sınıf kitlelerinin bütünleşmesinin imkânları giderek artmaya başlayacaktır.

Gündelik parti çalışmasında politik hedefler öne çıkarılmalıdır

Yukarıda altını çizdiğimiz gibi, kitlelerle bütünleşme sorunu ve bunu doğrudan kesen yönleriyle birlikte kitle çalışmasının sorunları, uzun bir süredir partinin gündeminde olan kadro çalışması, mali kaynaklar yaratılması, örgütsel güvenlik vb. bir dizi sorun alanını dolaysız olarak kesmektedir.

Yeni dönemde kitle faaliyetini planlarken öncelikle bu sorun alanları üzerinden *"politik bir açıklığa ve somut hedeflere sahip"* olmayı temel almalıyız. Yani parti çalışmasının önüne çıkan her bir gündemi ve sorun alanını politik kitle faaliyetinin kapsamı içerisinde değerlendirebilmeli, bunun kendisini "genel" ve "soyutlanmış" haliyle değil tersine her bir faaliyet alanının canlılığı ve pratik özgünlüğü içerisinde yapabilmeliyiz.

Örneğin fabrika çalışmalarını ele alalım. Her bir çalışma alanı üzerinden belirlenmiş fabrikalar varsa, bu fabrikalara dair politik hedefler somutlanabilmişse, bu hedeflere ulaşmak için gündeme gelen araçlar işlevsel ve yaratıcı bir şekilde kullanılıyorsa, güç ve enerji bir plan dahilinde düzenlenip harekete geçiriliyorsa *ilgili faaliyet alanındaki kitle çalışmanız buna uygun şekillenecektir*. Kadro sorunundan faaliyetin ihtiyaç duyduğu mali kaynakların yaratılmasına kadar toplam faaliyetin her bir alanını bu yaklaşımla ele almalı, sorun olarak karşımıza çıkan her bir olguyu politik çalışmanın konusu haline getirebilmeliyiz. Zira parti çalışmasına politik hedefler yön verdiği koşullarda ancak bu sorunların aşılması doğrultusunda somut adımlar atılabilir, saflarımızda buna uygun bir pratik davranış çizgisi oturtulabilir, çalışmamız yeni bir biçim ve tarz kazanabilir ve etkili bir kitle çalışması ortaya konulabilir.

Parti olarak ancak bu yolla tek yönlü ve seslenme faaliyetine daralmış kitle çalışması sorununu geride bırakabiliriz. Böylece kitle içerisinde yürütülen "gündelik" parti çalışmamıza belli politik hedefler yön verecek, kullanılan araçlardan yol ve yöntemlere kadar her şey belirlenmiş bu hedeflere hizmet etmeye ve sonuç üretmeye başlayacaktır.

Kitle çalışmasında sınıfla temas esas alınmalıdır

Siyasal faaliyette genel sınırlara hapsolmuş çalışma tarzı ve alışkanlıkların yarattığı bir başka sorun alanı ise sınıf ve emekçi kitlelerle çok yönlü bağların kurulabilmesi noktasında kendisini ortaya koymaktadır. Genel bir faaliyet, sınıfla temas noktalarını da sınırlandırmaktadır. Bu sorun göz önüne alındığında, yeni dönem faaliyeti planlanırken her bir alanda emekçi kitlelerle "çok yönlü bağlar kurabilmeyi" özel bir hassasiyet alanı haline getirebilmeli, hedef alanlar üzerinden partinin sınıfla temas noktalarını çoğaltmayı başarabilmeliyiz.

Başka bir ifadeyle, kitle çalışmasını hayat geçirirken, sınıfla somut bağlar kurmayı, bunu çoğaltmayı ve çok yönlü kılmayı bir tarz olarak oturtabilmeliyiz. Çalışmanın her adımında ve yeni aşamalarında bu yönüyle katedilen mesafe özel bir başlık olarak değerlendirilebilmelidir.

Bu kadarı bile her türlü "rutin"in kırılması için kapıları aralamaya zemin oluşturacaktır.

Bunun kendisi bir taraftan parti çalışmasına yeni imkânlar ve alanlar yaratacak, öte taraftan toplam politik faaliyetin sonuç yaratmasına ve hedeflere ulaşmak bakımından mesafe kat edilmesine hizmet edecektir. Politikanın sanıldığından daha çok insan kitlesine ulaşmasına vesile olacaktır. Çoğu zaman genel seslenme faaliyetinin "daha çok insan kitlesine" ulaştığına dair bir algı ile hareket edilebiliyor. Bu belli açılardan doğrudur. Ancak bir derinleşmenin ardından hedef kitle ile kurulan çok yönlü bağ en az genel bir seslenme faaliyetin yaratacağı etki kadar sonuç üretebilmektedir. Yakın dönem fabrika direnişleri deneyimleri buna örnek verilebilir.

Bir başka kritik halka: Politik refleksleri diri parti örgütleri

Kitle çalışmamızın bir başka sorun alanı süreçlere etkin müdahale noktasında kendisini ortaya koymaktadır. Buna yakın dönem gelişmeleri üzerinden gündeme giren sınav skandalları, Ortadoğu'da yaşanan sıcak gelişmeler vb.'ne yönelik müdahalelerimiz örnek verilebilir. Bunlara her bir alan üzerinden yaşanan özgün gelişmeler eklenebilir. Tüm bu gelişmeler partimizin uzun bir süreci kapsayan *"Haklarımız ve geleceğimiz için örgütlü mücadeleye!"* başlıklı dönem kampanyasıyla örtüşen ve etkili bir şekilde değerlendirildiği koşulda kampanya çalışmasına soluk katacak gelişmelerdi. Bu süreçlerden, özellikle liseli gençlik içerisinde gerçekleştirdiği müdahalelerle sınav skandalları üzerinden sonuç elde eden kimi çevrelerin olduğunu biliyoruz.

Halihazırda planlanmış politik faaliyet ile toplumsal yaşamda gündeme gelen bu ve benzeri gelişmeleri etkin bir şekilde bütünleştirebilmek, politik refleksleri diri, siyasal açıdan güçlü parti örgütleri ile mümkün olabilir. Önümüzdeki süreç içerisinde toplumsal gelişmeleri büyük bir dikkatle izleyen, buralardan politik sonuçlar çıkaran ve hızla müdahaleye konu eden bir niteliği gerek kadrolarımız şahsında gerekse parti örgütlerinde cisimleştirebilmeliyiz. Bunun kendisi gelişim süreçlerimizi çok daha hızlandıracak, kitle çalışmamızın dinamizmini arttıracaktır.

Kitle çalışması ve örgütlenme sorunu

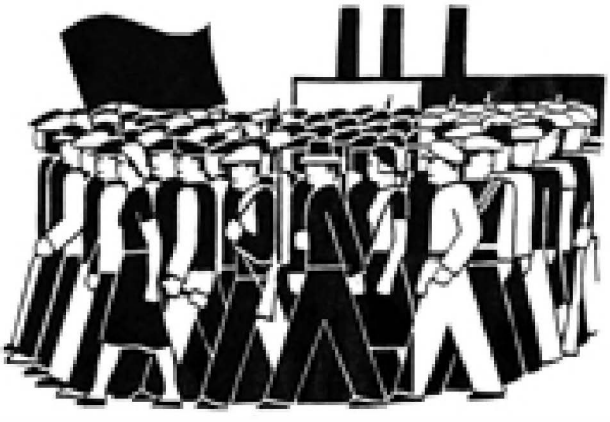
Yukarıda politik kitle faaliyetini ajitasyon-propaganda, eylem ve örgütlenme bütünlüğünü üzerinden tanımlamış, bu diyalektik ilişkide yaşanabilecek herhangi bir kopukluğun faaliyette kesintiye ve elde edilecek olan birikimin sınırlanmasına yol açacağını ifade etmiştik. Dolayısıyla çeşitli gündemler üzerinden ortaya konulan etkin bir kitle çalışmasının muhakkak bir örgütlenme ayağı olabilmelidir. Bir başka ifadeyle, belirlenmiş ve planlanmış bir politik kitle faaliyeti içerisinde etrafımızda örgütsüz tek bir ilişki, kolektif faaliyetin dışında kalan tek bir olanak bırakılmamalıdır. Çevremizde yer alan her bir insan politik faaliyetin içerisine bir plan dâhilinde çekilebilmeli, etrafımıza bu gözle bakabilmeliyiz. Zira politik çalışma, dışınızdaki güç ve olanakları sürece katma ve harekete geçirebilme sanatıdır aynı zamanda.

Bu noktada kendiliğindencilik, kalıpçı yaklaşımlar, alışkanlıklar ve biçimsel algılardan kaçınmak önem taşımaktadır. Kitle içerisinde örgütlenmek ve yeni mevziler kazanmak ancak hedefli, bilinçli ve yaratıcı bir çabanın ürünü olabilir. Böylesi bir çaba içerisinde kalıpların kırılması, alışkanlıkların bir kenara bırakılması için, politik kitle örgütlerinin toplumsal yaşamın ve sınıflar mücadelesinin çeşitli alanları üzerinden *ihtiyaca bağlı olarak* doğduklarını, kendine özgü işlev ve misyonlara sahip olduklarını unutmamak gerekir.

Yeni dönemi kazanmak için!

Parti ve devrim davasının ihtiyaç duyduğu her şeyin sınıf ve emekçi kitleler içerisinde yer aldığını siyasal yaşamın her anında akıldan çıkarmamalıyız. Komünistler olarak kitlelerin bağrında yer alan ve her geçen gün daha da artan güç ve imkanlarla buluşabilmek için çok daha istekli davranabilmeli, yeni mücadele dönemini bu bakış ve çabayla örebilmeliyiz. Bunu başarabildiğimiz ölçüde tarihin bugün için önümüze çıkardığı bir dizi sorun alanını geride bırakmış olacağız.

Ontex deneyimi dersleri

1- Ontex direnişi, kendinden önce ve aynı dönemde başlayan birçok mevzi direnişle birlikte sınıf hareketinde son yıllarda yeni bir canlanmanın, sınıf bölüklerinde hak arama ve mücadele eğiliminin mayalandığının önemli bir göstergesi olmuştur. Komünistler açısından buradan çıkan temel sonuç; sınıf hareketinin kalbinin fabrikalarda attığı, özellikle fabrika çalışmasında daha atak, inisiyatifli ve çok yönlü bir yüklenmenin günün acil ve ertelenemez görevi olarak önümüzde durduğudur.

2- Ontex direnişi, ileri sürdüğü talepler, mücadelede sermayeyi olduğu kadar sendikal bürokrasiyi de hedeflemesi ve sınıfın bağımsız taban iradesine dayanması bakımından son yıllarda yaşanan mücadele örneklerinden daha ileri bir düzeyi temsil etmiştir. Bu nedenle bu deneyimin başarılı ve başarısız yanlarının irdelenip sınıfın bundan sonraki mücadeleleri için yol gösterici dersler çıkarılması önemli bir ihtiyaçtır.

3- Ontex'de süreç, işçilerin toplu sözleşmeye müdahil olma ve temsilciliğin demokratik bir tarzda seçimle belirlenmesi talepleriyle başladı. Başlangıçta kendiliğinden ve belli bir plandan yoksun olan hareketlilik, sınıf devrimcilerinin sürece müdahil olmasıyla daha planlı ve örgütlü bir hal aldı. Burada özellikle öne çıkarılması gereken nokta, sermayenin tüm baskısına ve sendikal bürokrasinin tüm denetimine rağmen, küçümsenen ve güvenilmeyen sınıf bölüklerinin koşullar oluştuğunda kendi kaderlerini belirleme cüreti ve becerisine sahip olduklarıdır. Önemli olan bu arayışa doğru bir önderlikle cevap verebilmektir. Bu durum fabrikalarda çalışan komünistlerin sınıf kitlelerinin nabzını tutabilmeleri, bu arayışları zamanında tespit edip ona yanıt verebilmeleri açısından önem taşıyor.

4- Fabrikadaki hareketlilik süreç içerisinde daha planlı ve örgütlü bir hal alsa da, mücadelenin içerdiği talepler ve hedefler düşünüldüğünde, bu ihtiyacı karşılayacak daha sağlam bir iç örgütlülüğe evrilemedi. Bunda, hareketli bir eylemsel süreç içerisindeki işçilerin bu temel ihtiyacı gözardı etmeleri, mevcut bilinç nedeniyle kolay başarı beklentileri vb. etkenler etkili oldu. Komünistler sürecin başında beri bu ihtiyacı gözönünde bulundurmalarına ve buna dönük müdahalelerde bulunmalarına rağmen, başta harekete öncülük eden işçileri bu konuda daha ısrarcı bir şekilde harekete geçirmede zayıf kaldılar. Bu sonuç bize, işçilerin kolay başarı beklentilerine ve kısa sürede amaca ulaşma isteklerine karşın örgütlenmenin meşakkatli aşamalarından geçmenin sonuca giden yolda ne denli önemli olduğunu onlara kavratabilmemiz gerektiğini ortaya koyuyor. Sendikal örgütlenme süreçlerinde sendikacıların da işçilerin bu zaaflarından faydacı bir şekilde yararlanmaları, konunun önemini ayrıca artırıyor.

5- Örgütlenme sorununun da çözücü halkası olarak bilinç faktörü, Ontex sürecinin tüm kritik evrelerinde yakıcılığını ortaya koymuştur. Mücadelenin taleplerinin kararlıkla savunulmasından mücadelenin yol ve yöntemlerine, patronun ve sendika bürokratlarının saldırılarının göğüslenmesinden

sendikayla kurulan ilişki ile fabrikadaki işçilerle kurulan ilişkiye kadar, altı ayı bulan direniş sürecinin her aşamasında bilinç öğesinin belirleyiciliği döne döne görülmüştür. Bugünden bakıldığında, son yıllarda yaşanan mevzi direnişlerle kıyaslandığında, Ontex'dek bilinç düzeyinin belirgin bir farklılık taşıdığı rahatlıkla söylenebilir. Bunda komünistlerin müdahalesinin özel bir rol oynadığı yeterince açıktır.

6- Bununla birlikte, Ontex'de öncüleri şahsında bilinç düzeyinde alınan mesafenin önemli yetersizlikler içerdiğini belirtmek gerekir. Sürecin başarılarında olduğu gibi zayıflıklarında da sorumluluğunun biz komünistlere ait olduğunu söylemeliyiz. Buradan çıkarılacak sonuç; her mücadele deneyiminde, işçilerin bilincinin geliştirilmesi yönünde planlı ve hedefleri olan sistematik bir müdahalenin büyük bir önem taşıdığıdır. Hele de Ontex sürecinde olduğu gibi sadece kapitalist patronu değil sendikal bürokrasiyi de hedefleyen zorlu ve sancılı mücadele süreçleri açısından konu daha yakıcı bir önem kazanmaktadır.

7- İşçilerin eğitimi sorunu her bir direniş ve mücadelenin somut seyrine göre çözümler bulunabilecek bir sorundur. Burada sorunun sadece genel yanlarına işaret edebilir ve genelde karşımıza çıkan hatalı tutumlardan bahsedebiliriz. Öncelikle sınıf hareketinin verili durumunda bizzat öncü unsurlarının bile bu soruna yeterli önemi vermediğini vurgulamalıyız. Bu verili duruma takılmadan başta öncü işçilerden başlayarak işçilerin önüne değişen düzey ve ihtiyaçlara göre eğitim seminerleri vb. koyabilmeliyiz. Eğitime ilk olarak işçilerin bilinçlenmesinin neden önemli olduğundan başlanabilir. Elbette eğitimi sadece kitabi bilgilerle edinilecek bir süreç olarak gören dar yaklaşımlara düşmeden, işçilerin mücadele okulunun pratiği içerisinde kendi özdeneyimleriyle eğitilmeleri gerektiğini de bir an olsun akıldan çıkartmamalıyız.

İşçilerin eğitimi sorununda onların yaşamını kuşatan bir tarzda hareket edebilmeliyiz. Üretim alanında yaşanan sorunların dışında günlük yaşama ve gelişmelere ilişkin (aileyle ilişkilerden siyasal gelişmelere kadar) birçok konu üzerinden sınıfsal bir bilinç kazandırmaya çalışmalıyız. Sınıf hareketinin mevcut düzeyi ve işçilerin geri eğilimleri, eğitim sorununda ya konunun önemini gözardı eden ve işi kendiliğindenliğe bırakan pratiklere ya da ekonomik sorunlara daralan "aşamalı" bir eğitim anlayışına yol açabilmektedir. Bu anlayışla hareket edenler, işçilerin geri eğilimleriyle uzlaşıp onlarla ilişkilerini koruma amacı gütmektedirler. Ancak böyle bir yaklaşımla, ne kendi dar ihtiyaçlarını ne de sınıf hareketin genel ihtiyaçlarını karşılayabilirler.

8- Ontex'de bölüm komitelerinin oluşturulmasına rağmen iç örgütlülüğün zayıflığı, ihanet sözleşmesinin imzalanmasının ardından yaşanan gelişmelerle daha net açığa çıkmıştır. Sözleşmenin kendilerinden habersiz olarak imzalanmasına karşı eylemli bir yanıt veremeyen işçiler, sonrasında bu talebi ikinci plana iterek, daha çok temsilcilik seçimlerinin yapılması yönündeki talebi öne çıkarmaya başlamışlardır. Bunda hareketin kimi öncü unsurlarında temsilciliğin ele geçirilmesi ve sendikal bürokrasiyle bu temelde hesaplaşılması yönündeki yer yer faydacı bakışlar da etkili olmuştur. Komünistlerin bu süreçte sözleşmenin tanınmaması yönündeki çağrıları sonucu değiştirmeye yetmemiştir.

9- Birçok deneyim üzerinden de tanık olduğumuz üzere, sınıf hareketinin verili düzeyinde temsilcilik kurumu, işçilerde sınıf çıkarları yerine bireysel çıkarlarının önplana çıkmasında etkili bir araç olabilmektedir. Fabrika temsilciliği ayrıcalıklı konum elde etmenin bir basamağı olarak görülebilmektedir. Ontex sürecinde de hareketin başını çeken kimi unsurlar şahsında bu zaaflı eğilim görülebilmiştir. Buradan çıkarılacak önemli derslerden biri, işçiler arasında temsilcilik kurumunun anlamı ve işlevi üzerine güçlü bir eğitimin verilmesinin ihmal edilmemesi gerektiğidir. Bu tür zaaflı eğilimleri olan işçiler zamanında tespit edilip, sürece katacakları bozucu etkilerin önüne geçebilmek için önden tedbir alınmalıdır.

10- Ontex sürecinde bir kez daha görülmüştür ki, sermayenin ve sendika bürokratlarının sınıfı öncülerinden

yalıtabilmek için ilk başvurdukları yöntem kara propagandaya dayalı bir korku ortamı yaratmaya çalışmak olmuştur. Sınıf hareketinin verili durumunda kimi geri unsurlar üzerinde etkili olan bu yönteme karşı komünistlerin siyasal kimliklerinden ve düşüncelerinden taviz vermesi veya bunları gizlemesi sözkonusu olamaz. Zira bu, işçileri sermayenin ve sendikal bürokrasinin etki alanında tutmaya hizmet eder ve siyasal planda kuyrukçuluğa denk düşer. Fakat burada doğru bir yöntemle müdahalelerle bulunabilmek de bir deneyim işidir. Komünistler her deneyimden olduğu gibi Ontex sürecinden de bu konuda gereken dersleri çıkartmışlardır.

11-İşten atma saldırısı ve kapı önü direniş Ontex sürecinde yeni bir evre olmuştur. Daha önce böyle bir deneyimleri olmayan işçilerin saldırı karşısında direnişe geçme refleksi sergileyemedikleri görülmüştür. Hareketin öncülüğünü yapan kimi unsurlar bile ilk anda bir bocalama yaşayabilmiştir. Öncü unsurlardaki bocalama iç örgütlülükteki zayıflıkla birleştiğinde, saldırının ilk anında yapılması gereken yapılamamış, üretim tek kişi dışında durdurulamamıştır. Her mücadelenin somut durumuna göre değişebilecek adımların atılması gerkse de, bu gibi durumlarda atılan işçilerin işyerini terk etmemesi, içerdeki işçilerin üretimi durdurması yönünde propaganda yürütülebilmelidir. Elbette bunu uygulatabilmek işçilerin önden iyi bir şekilde hazırlanmasına bağlıdır.

12- Bu koşullarda başlayan bir direnişte kazanım ancak içerdeki bağların ve örgütlülüğün kuvvetlendirilmesi ve geniş bir kamuoyu desteği üzerinden sağlanabilir. Bu çerçevede bir dizi komite kurularak görev paylaşımına gidilmiştir.

Altı ayı bulan direniş süreci son yıllardaki mücadele deneyimlerine anlamlı katkılarda bulunmuştur. Her şeyden önce sendikaların öncülüğünde süren ve genelde örgütlenme eksenli direnişlerde yaşanan pasif ve hukuksal süreçlere endekslenmiş mücadele hattı mahkûm edilmiştir. Üstelik ilk kez sendika yöneticileri aşılarak, işçilerin kendi adlarına söz söyleyip karar aldıkları bir süreç olarak yaşanmıştır. Belki de en anlamlı katkısı bu yönde olmuştur. Bu yönüyle de sınıf bölüklerine özgüven taşıyan bir örnek olmuştur.

13- Direniş, Ontex ürünlerinin boykot edilmesi, blokaj eylemleri, basın açıklamaları, cumartesi eylemleri, çeşitli miting ve eylemlere katılınması vb. gibi eylemsel bir hat üzerinden yürümüştür. Böylece çadıra sıkışan bir direnişten öteye toplumun gündemine girmeyi hedeflemiş ve sınıf dayanışmasının etkin örneklerinden biri olmaya çalışmıştır.

14- Buna karşılık bu anlamlı direniş örneğinin kamuoyu tarafından uzun bir süre görmezlikten gelinmesi ve etkin bir desteğe konu edilmemesi, ilk kez böyle bir deneyimi yaşayan direnişçi işçilerde moral bozucu bir etkide bulunmuştur. Maddi zorluklarında baş göstermesiyle birlikte, sürecin zorluklarını göğüslemeye yetecek bir bilinç donanımından yoksun zayıf unsurlar şahsında ilk dökülmeler başlamıştır. Buradan çıkan sonuç; mücadelenin çetin aşamasına gelinmeden önce iyi bir planlama ve hazırlık yapmak saldırıyı bertaraf etmede olmazsa olmazdır. Daha önce de işaret ettiğimiz gibi, bunda bilinç düzeyi belirleyici bir etken iken, direniş fonu gibi önden bir maddi birikimin hazır hale getirilmesi de önemlidir. Zira bu yönde çözümler genelde saldırı yaşandığında, yani ihtiyaç kendisini daha yakıcı bir şekilde dayattığında bulunmaya çalışıyor ve bu süre zarfında kırılmalar yaşanabiliyor. Maddi fonun örgütlenmesinde bizzat işçilerin sorumluluk üstlenmesi de dikkat edilmesi gereken bir başka husustur. Zira kendi emekleri dışında hazır paranın bulunması kimi unsurlar şahsında bu yönde bir arayışa ve çabaya girilmemesine, fonu direnişin ihtiyaçları dışında hoyratça kullanma eğilimine yol açabiliyor.

15- Bir başka önemli nokta, verili durumda işçileri mücadelede içinde ilerletip kazanabilmek için sadece doğru politikalar sunmanın yeterli olmadığıdır. Bunun yanısıra onları çok yönlü kuşatan bir müdahalenin önemini Ontex deneyimi şahsında bir kez daha gördük. Komünistler bu gerçeğin farkında olmalarına karşın bunun gereklerini yerine getirme noktasında aynı kuvvetle davranamamışlardır.

16- Süreç içinde yaşanan kırılmaya rağmen

direniş belirli unsurlar şahsında kararlılıkla sürdürülmüştür. Burada da komünistlerin kritik evrelerde gerçekleştirdikleri müdahalelerin özel bir rolü olmuştur. Direniş gecesinin örgütlenmesi, Türk-İş işgali, 1 Mayıs ve köprü işgali gibi eylemler süreçteki olumsuz havayı dağıtan ve belli kazanımlar doğuran pratiklerdir. Özellikle Türk-İş işgali sınıf hareketi için önemli bir deneyim olmuştur. Bu eylem, aylarca direnişi görmezden gelen sendikacıları sürece müdahil olmak zorunda bırakmıştır. Direnişçi işçiler için maddi desteğin alınması bundan sonraki direnişler için de yol gösterici olmuştur.

17- Mücadelenin dışarı ayağında yaşanan olumlu hava ve kazanımlar fabrika içerisine dönük görevlerin yerine getirilmesinde ne yazık ki aynı etkiyi yaratmamış, tersine bu görevlerin ihmal edilmesinin vesilesine dönüşmüştür. Burada bilinç faktörünün yanı sıra hareketin önündeki unsurlarda yaşanan yorulma da önemli bir rol oynamıştır.

18- Sürecin daha sonraki seyrinde beklemeci bir tutumun gelişmesi direnişin sınırlarına dayandığının bir göstergesi olmuştur. Ayrıca direniş içinde bir iki unsurun bireysel çıkarlarını kolektif çıkarların önünde tutan tutumları, direnişin talepleri ve hedefleriyle çelişen pratikleri iç bütünlüğü bozucu bir etkide bulunmuştur. Direnişi eylemsel bir hat üzerinde canlandırmaya dönük müdahaleler sonucu değiştirmeye yetmemiştir.

19- Böylece Ontex direnişi, yola çıkarken belirlediği tüm hedeflere ulaşamasa da, sınıf hareketi açısından önemli kazanımlar elde eden ve deneyimler bırakan bir direniş olarak sonlanmış oldu. Ontex'in ardından benzer süreçler ve taleplerle başlayan yeni direnişler bunun bir göstergesi.

20- Ontex deneyimi üzerinden de görüleceği üzere, bugün sınıf hareketinin önündeki en önemli engellerden biri sendikal bürokrasidir. Sendikal bürokrasiyi hedeflemeyen, onu vareden ideolojik zeminlerle hesaplaşmayı göze alamayanların sınıf hareketine hiçbir olumlu katkısı olmayacaktır.

21- Bu deneyim şahsında bir kez daha görülmüştür ki, sendikal bürokrasinin panzehiri taban örgütlülükleridir. Sınıfın bağımsız iradesine dayanmayan ve ondan güç almayanlar, sendikal bürokrasiyle gerçek bir hesaplaşamaya giremeyeceklerdir.

22- Varlık zeminini sermayeye borçlu olan sendikal bürokrasinin mücadele yöntemlerinde de aynılaşması eşyanın tabiatı gereğidir. Bu yüzden sendikal bürokrasiye karşı mücadelede etkili sonuçlara ulaşabilmenin yolu militan eylemsel bir hattan geçmektedir.

23- Sınıf bölükleri sendikal bürokrasiye karşı mücadele içinde eğitildikleri ölçüde gerçek bir sınıf bilinci edinebilecek ve özgüvene sahip olabilecektirler. Bu başarılamadığında, sermayeye karşı mücadeleleri de bir yanıyla zayıf kalacaktır.

24- Selüloz-İş bürokratları karşısında Ontex işçilerinin sürdürmüş olduğu mücadelenin önemini ve anlamını yeterince göremeyen ve kavramayan, bu yüzden de etkin bir dayanışmadan geri kalan sol kamuoyu sınıf hareketinin ihtiyaçlarından de ne kadar uzak olduğunu ortaya koymuştur. Direnişe destekteki zayıflıklarına komünistlerin varlığı üzerinden izah getirmeye çalışanlar ise dar grupçu ve sınıf dışı kimliklerine dair "samimi" bir itirafta bulunmuşlardır.

25- Ontex deneyimi, sınıfın devrimci partisinin, sınıf saflarında gelişen mücadele eğilimini daha ileriye taşıyabilmek için zamanında etkin bir merkezi müdahaleyi önüne koyması gerektiği konusunda uyarıcı olmuştur.

Sefaköy'den komünistler

Yeni bir dönemin başında gençlik çalışması...

Olanaklar, sorunlar ve sorumluluklar

Dünyada yeni dönem ve gençlik hareketleri

Dünya ölçüsünde gelişen yeni kitle hareketlerinde gençlik temel bir dinamik olarak önemli bir rol oynuyor. Tunus ve Mısır'daki büyük patlamalarda gençliğin oynadığı rol daha başından tartışmasız bir olguydu. Bu sarsıcı çıkışlardan ilham alan diğer halkların gençliği de gelişen hareketliliklerde etkin bir şekilde yer aldı, yer almayı sürdürüyor.

Gençliğin kitlesel olarak mücadele sahnesine çıkışı Ortadoğu'da gelişen halk hareketleriyle sınırlı değil. İspanya, İngiltere, Fransa, İtalya gibi emperyalist metropoller başta olmak üzere Şili, Arjantin, Yunanistan vb. gibi dünyanın bir dizi ülkesi günleri/haftaları bulan gençlik eylemlerine sahne oldu. Dönemsel duraklamalar yaşasalar da, bu hareketliliklerin anlık olarak parlayan gelip geçici çıkışlar olmadığını geçtiğimiz bir-iki yılın eylem bilançosu yeterli açıklıkta yansıtmaktadır. Aynı zamanda bu hareketlerin, dünyadaki genel kitle mücadelesinin etkisine açık olduğunu, dolayısıyla yayılarak süreceğini de göstermektedir.

Böyle olması bir dizi etkenden kaynaklanmakla birlikte, burada öne çıkan iki temel nedenin altını çizebiliriz. Birincisi, emperyalist kapitalizmin dünya ölçeğinde yaşadığı çok boyutlu krizle ilgilidir. Kapitalist sistemin '70'lerden bugüne sürüp gelen çok yönlü bunalımının, 2000'lerin sonlarında şiddetli bir finansal-mali çöküş olarak dışa vurduğu biliniyor. Bunun kısa dönemli bir dalgalanma olmadığı, giderek derinleşen bir hegemonya krizi eşliğinde yaşanan iktisadi, sosyal, siyasal boyutlarıyla bütünsel bir sistem krizi olduğu gitgide daha açık bir biçimde görülmektedir.

2000'lerin sonlarına kadar bunalımın yükünü fazlasıyla sırtlamış olan işçi ve emekçilerin önüne bu kez emperyalist ülkelerdeki emekçi kitleleri de kapsayacak şekilde daha kabarık bir fatura konuldu. Bunun anlamı daha çok yoksullaşma, daha fazla işsizlik, daha katlanılmaz yaşam ve çalışma koşullarıdır. Zira burjuvazinin, kamu kaynaklarını eğitim, sağlık, sosyal ihtiyaçlar, belediye hizmetleri, çevre vb. gibi alanlardan çekerek tekellerin ve devlet maliyelerinin kurtarılmasına aktarmasından, kamusal hizmet alanlarının sürekli özelleştirilmesinden başka bir reçetesi yoktur. Dahası giderek şiddetlenen emperyalist saldırganlık, militarizm, baskı-terör aygıtları olarak devletlerin tahkimi ve savaş ihtiyaçları faturayı sürekli şişirmektedir.

Bu tablodan en çok etkilenen kesimlerin başında işçi ve emekçi sınıfların gençliği

gelmektedir. İşsizlik en çok onları vurmakta, gelecek güvensizliğini en çok onlar yaşamaktadır. Dünya çapında yaşanan bu durum gençlik hareketlerinin mayalanmasını, etkileşimini ve yayılmasını koşullayan temel neden durumundadır.

Öne çıkan ikinci etkense, gençliğin doğası itibariyle taşıdığı dinamizm, toplumun en atak, en gözüpek, en cüretkar kesimi olmasıdır. Bu onu çeşitli sorunlar karşısında hızla tepki veren, yer yer dünyada yaşanan gelişmeler karşısında daha duyarlı davranan bir kesim haline getirmektedir. Bu olguyu günümüz dünyasının iletişim bakımından "küresel köy"e dönüşmesi olgusuyla birlikte ele almak gerekir. Zira internet başta olmak üzere iletişim kanallarından en ileri düzeyde yararlanan kesim doğal olarak gençlik kitleleri olmaktadır. Bu, gençliğe dünyanın en uzak noktalarındaki hareketlenmelerden dahi esinlenme olanağı sunmakta, onu yakıcı sorunları üzerinden harekete geçmeye teşvik etmektedir.

Türkiye'de gençliğin karşı karşıya bulunduğu sorun ve gündemler

Yaşanan sorunlar itibariyle Türkiye'deki gençlik açısından da durum farklı değildir. Hatta bir dizi bakımdan daha ağır bir tablo söz konusudur. Eğitim olanakları her geçen gün daralmakta, eğitimin niteliğinde sürekli bir düşüş yaşanmaktadır. Benzer düzeydeki ülkelerde olduğu gibi işsizlik oranının en yüksek olduğu kesim gençliktir. En ağır çalışma koşulları bu kesime dayatılmaktadır. Çocuk işçilik olağan bir uygulama durumundadır. Gelecek karamsarlığı en çok gençler içinde yaygındır. Toplumu çürütmenin araçları özellikle gençliğe yönelik kullanılmaktadır, vb...

Eğitim alanındaki gençliği ele aldığımızda, alana özgü sorunların da ağırlaşarak sürdüğünü görüyoruz. Eğitimde özelleştirmeler ve bu alanın tümüyle paralı hale getirilmesi adımları hızlandırılıyor. Neo-liberal saldırı dalgasının bir ayağı olarak gündeme gelen Bologna süreci, Uluslararası Yükseköğrenim Kongresi'nde daha somut bir çerçeveye kavuşturulmuş durumda. Burada gençliğe yönelik saldırıların politik çerçevesi oluşturulmuş, saldırılar topyekun karaktere büründürülmüştür. Geçtiğimiz dönem eylemlerle püskürtülen harç zamlarının bu kez "Torba Yasa" içinde gizli olarak arttırılması girişimi, rektörlere harçları belirleme yetkisi veren düzenleme vb., de bu sürecin bir ürünüdür.

Öte yandan, bu saldırılara paralel olarak öğrenci gençlik yoğun bir baskı ve devlet terörü ile karşı karşıyadır. Bunun en temel boyutu soruşturma-uzaklaştırma uygulamasıdır. 2000'lerin başlarından itibaren tırmandırılan bu saldırı, lise ve üniversitelerde siyasal faaliyeti alabildiğine daraltmış bulunuyor. Yalnızca öğrencileri değil, öğretmen ve akademisyenleri de kapsıyor. Başta devrimci özneler olmak üzere hareketli ileri kesim bir yandan okullardan atılırken, diğer yandan olduğu kadarıyla gençlik yığınlarından yalıtılıyor. Son 10 yıllık deneyim bu etkili saldırının salt gençliğin kendi dinamikleri üzerinden püskürtülemediğini, halihazırda gençlik içinde bunun potansiyelleri olsa bile hareketin genel durumundan kaynaklı bunun kısa vadede mümkün olmadığını tescil etmiş bulunuyor. Mesele toplumsal mücadeleyi doğrudan ilgilendirmekte, dolayısıyla toplumsal mücadele dinamiklerine maledilmesini gerektirmektedir. Elbette bunun gerçekleşmesi en başta gençlik hareketinin soruna yaklaşımıyla, kendi özgücü üzerinden bir direnç örgütlemesiyle ve sorunu diğer kesimlerin gündemine taşıma başarısı göstermesiyle mümkündür.

Soruşturma-uzaklaştırma saldırısı lise ve üniversitelerde polis ve ÖGB terörünün olağan bir uygulama olarak sürmesiyle, okul yönetimlerinin kışlacı dayatmalarıyla, yargı ve medya başta olmak üzere diğer düzen aygıtlarının bu konudaki aktif katkılarıyla paralel yürütülmektedir. Okullarında yaşamları ve gelecekleri üzerine söz söyleyen öğrenciler, polisin ve ÖGB'nin şiddetiyle, yönetimlerin soruşturma saldırılarıyla, düzen medyasının karalama kampanyalarıyla ve burjuva mahkemelerin terörüyle karşı karşıya kalıyorlar. Sırf pankart-afiş asmak, gösteri yapmak vb.'nden yola çıkılarak öğrencilere "terör örgütü üyesi" muamelesi yapılıyor. Duyarlı

politik kesimler soruşturmaya uğramakla kalmıyor, mahkemelere gönderiliyor, okuldan uzaklaştırılıyor. Yer yer tutuklamalar ve okuldan atılmalar yaşanıyor.

Bu saldırıların son halkalarından biri, reformistlerin denetiminde bürokratik bir örgütlenme olmanın ötesine pek geçemeyen Genç-Sen'in dahi kapatılması olmuştur. Amaç üniversitelerin en ufak bir muhalefetin dahi olmadığı kışlalara dönüştürülmesidir. Zira eğitim alanına yönelik iktisadi-sosyal saldırıların kapsamı bunu gerektirmektedir.

Düzenin gençliği zapturapt altında tutma çabası bunlarla da sınırlı değil. Geçmişten bugüne kullanılagelen sivil görünümlü faşist saldırılar, yeni dönemde de gerektiği ölçüde gündemde olacaktır. Fakat bundan daha etkili olanı, dinsel gericiliğin etki alanının giderek yayılması ve yarattığı basınçtır. AKP'nin son seçim başarısı, değişik kılıklardaki dinci faşist yapılanmaların etkinliğine büyük bir yoğunluk kazandırmış bulunuyor. Açıktır ki gençlik bu gerici yapılanma ve faaliyetlerin başlıca hedeflerinden biridir. Hatta dinci akımın bugünkü başarısının gerisinde, bir dizi etkenin yanısıra, geçmişten bugüne özellikle eğitim alanındaki gençliğe yönelik çok yönlü kuşatması yatmaktadır. Okulların açılış evresi bunun yoğunlaşarak süreceğini göstermekle kalmıyor, "imamın gençliği"nin milliyetçi-ırkçı faşistleri aratmayacak bir pervasızlıkla hareket edeceğinin işaretlerini de veriyor.

Gençlik hareketinin genel durumu

Gençliğin karşı karşıya bulunduğu sayısız soruna rağmen gençlik hareketindeki parçalı ve dağınık tablo sürüyor. Yazık ki girişte örneklediğimiz ülkelerdeki türden bir kitlesel hareketlenmenin belirtileri henüz ortaya çıkmış değil. Dolayısıyla gençlik hareketinin genel durumundan söz ederken dar bir politik kesimi temel almış oluyoruz.

Hareketin taşıyıcısı olan bu kesimin son iki-üç yıldaki nispi hareketliliği/dönemsel eylemli çıkışları bu tabloyu değiştirmekten uzak kaldı. Dolayısıyla partimizin gençlik hareketinin durumuyla ilgili temel değerlendirmeleri güncelliğini korumaktadır. Örneğin hareketin temel dinamiği olan politik kesimler ile geniş gençlik yığınları arasındaki kopukluğun bir parça giderilebildiğini gösteren hiçbir veri yoktur. Geçtiğimiz eğitim yılının başlıca eylem gündemleri (6 Kasım, 4 Aralık Dolmabahçe, 5 Ocak ODTÜ, Mart gündemleri vb.) politik öznelerin gençlik yığınlarından kopukluğunu ve yaşadığı dağınıklığı yeniden teyit etmiştir.

Geçtiğimiz dönem aynı zamanda gençlik hareketinin ileri kitlesi içinde tasfiyeci reformizmin yozlaştırıcı etkinliğinin iyiden iyiye belirginleştiğine de tanıklık etmiştir. İleri kesimler içinde tuttukları yer bakımından öne çıkan ve blok halinde davranan *Öğrenci Kolektifleri, TKP'li Öğrenciler, Gençlik Muhalefeti, Emek Gençliği* gibi reformist sol çevreler gelinen yerde birleşik-devrimci bir gençlik hareketinin gelişmesinin karşısına birleşik reformist bir odak olarak dikilmiş bulunuyorlar. Böylece gençlik içinde devrimci özlem ve duyarlılığın istismarı üzerinden militan devrimci mücadelenin, devrimci kimliğin, devrimci ilke ve değerlerin erozyonu ivme kazanmış durumda.

Buna set çekebilecek bir devrimci odaklaşmanın güç ve olanakları ise giderek eriyor. Elbette bu yalnızca gençlik içinde devrimci faaliyet alanının daralmasından kaynaklanmıyor. Geleneksel devrimci-demokrat harekette 2000'lerin başından bu yana yaşanan tasfiyeci sürüklenme ve dağılma, özellikle son yıllardaki belli siyasal gelişmeler üzerinden kuyrukçuluğu, iddiasızlığı, devrimci araç, yol ve yöntemleri bir yana itmeyi giderek netleşen bir kimlik haline getirdi. Bütün bunların tasfiyeci reformist atmosferin fazlasıyla etkilediği gençliğe yansıması ise yazık ki daha da ağır oluyor.

Gençlik alanında potansiyeller, birikimler...

Tüm sorunlarına rağmen burada tartışma konusu olan, canlı, değişken, sürekli sirkülasyon yaşayan, bünyesinde harekete geçme dinamizmini barındıran bir toplumsal kesimdir. Kendine özgü bir alan olmakla birlikte

liseli gençlikte süregiden canlanma ayrıca yeni birikimler üretmektedir. Liseli gençlik çalışmasına yüklenmeyi her geçen yıl daha da önemli hale getiren bu olgu, genelde gençlik hareketinin gidişatını da değiştirebilecek önemli bir olanaktır.

Türkiye'nin genel hatlarıyla değindiğimiz çözümsüz sorunlar yumağı ileri kitlesi üzerinden gençliği dönemsel de olsa eyleme itmektedir. Yanısıra ileri gençlik kitlesinin politik sorunlara ilgisi de gözönünde bulundurulmalıdır. AKP iktidarının bölgede saldırgan bir uşaklık misyonunu yüklendiği, Kürt halkına karşı topyekun bir saldırı yürüttüğü koşullarda bu ilginin ister istemez pratik yansımaları olacaktır.

Burada ileri kitlenin özellikle Kürt sorunundaki gelişmelere, örneğin anadilde eğitim, Kürt hareketine yönelik artan saldırı ve şoven kudurganlık vb. gibi yakıcı sorunlara dair tutumu başka açıdan da önemlidir. Bilindiği gibi, gençlik hareketinin çıkışı açısından önemli bir olanak olan politize Kürt gençliği, geçmişten bugüne ulusal sorun eksenli gelişmeler dışında genelde edilgen bir tavır içindedir. Ancak, bir yanıyla Kürt hareketindeki gidişata bağlı olsa da, Kürt gençliğinin dünyadaki ve ülkedeki siyasal süreçlerden etkilenmeyeceğini düşünmek için bir neden yoktur. Gençlik hareketimizdeki devrimci bir canlanmanın Kürt gençliğinin ufkunu genişleterek militan sıçramaların dinamiğini büyütmesi, en azından potansiyel olarak ortada durmaktadır.

Öte yandan dünyada ve yerel ölçekte yaşanan/yaşanacak gelişmelerden bağımsız düşünülmemesi kaydıyla, onyılların saldırı birikimlerinin kitlesel bir gençlik hareketini mayaladığından kuşku duymuyoruz. Zira artık dünya burjuvazisi dahi denizin bittiğini itiraf etmektedir. Egemenlerin ellerinde gençliği dizginleyebilecek hiçbir olanak kalmamıştır. Bu da gençlik hareketinin gelişmesinin nesnel koşullarını olgunlaştırmaktadır.

Komünist gençliğin misyonu

Bu koşullarda gençlik hareketi tablosundaki devrimci önderlik boşluğu hayati bir soruna dönüşüyor. Zira, yukarıda da işaret ettiğimiz gibi, gençlik içindeki güç ve imkanları devrimci militan bir çıkışa kanalize edebilecek politik öznelerden söz edebilecek durumda değiliz. Reformist blok olarak hareket edenlerin oynadığı rol yeterince açık. Karşılarında devrimci bir odak olmadığı ve kendilerini güç olarak gördükleri yerlerde ayrışmayı, dolayısıyla birleşik eylem olanağını sekteye uğratmayı çizgi haline getirmiş olan bu çevreler, gençliği medya oyuncağına çevirmeyi marifet sayıyorlar. Etkileri altına alabildikleri ileri gençlik kitlesindeki devrimci duyarlılığın militan bir devrim iradesine dönüşmesi daha baştan tahrip ediliyor. Son bir yılda solun bir kesimi daha bu odağın kuyruğuna takılmış bulunuyor. Bu sonuncular içinde *"Bağımsız siyasal varoluşlarını bir kitle örgütü olma iddiasıyla ortaya çıkmış Genç-Sen'de varolmaya tahvil eden grup ve çevreler ise, gençlik hareketi açısından belirleyici üniversiteler de dahil çoğu alanda zaten ciddiye alınabilir olmaktan çıkmış durumdadır."* (***Ekim**, sayı: 268, Ekim 2010)*

Gençlik içinde devrimci muhatap kabul edebileceğimiz çevrelerin durumunda da esasa ilişkin bir değişim yoktur. Geçmiş değerlendirmelerimizde de vurgulandığı gibi; *"gençlik hareketinin devrimci politik güçleri alana özgün müdahale planında her geçen yıl daha derin bir iddiasızlığa sürükleniyorlar. Kendi tarzlarında bir militan çalışmayı örgütsel bir liberalizmle bütünleyen bir-iki reformist çevrenin faaliyetleri dışında, sistemli ve sürekli faaliyet ancak genç komünistlerin bulundukları alanlarda onlar tarafından yürütülüyor."* (***Ekim**, sayı: 259, Ekim 2009)* Söz konusu gruplar gençlik çalışmasını artık kampüs ve okullardan çok etkin olabildikleri semtlerde sürdürebiliyorlar. Üniversitelerde ise saflarındaki güçleri gençliğin somut gündemlerinden uzak tutan, sistemli ve sürekli bir faaliyetten alıkoyan bir iradeci apolitizmin temsilciliğini yapıyorlar.

Dolayısıyla, halihazırda reformist odaklaşmanın karşısına dikilebilecek, devrimci odak boşluğunu doldurabilecek koşullar yazık ki yoktur. Bir kez daha vurgulamak istiyoruz ki; *"Bu tablo içinde partimizin gençlik çalışması*

*özel bir önem kazanıyor. Çünkü tasfiyeci reformizm karşısında devrimci örgüt iddia ve iradesini komünist gençlik temsil ediyor. Gençliğin devrimci enerjisinin işçi sınıfı ve emekçi kitle hareketiyle devrimci temellerde birleşmesini de yalnızca komünistlerin gençlik çalışması sağlayabilir. Ne kadar kitlesel görünürse görünsünler, devrimci iktidar perspektifleri, bunu yaşama geçirecek devrimci bir örgütsel varlıkları olmayanların, gençliğin dinamizmini devrim mecrasına akıtmak gibi bir niyetleri ve sorunları yoktur. Tüm tarihsel deneyime ve günümüz dünyasının açık gerçeklerine rağmen devrimci örgüt/parti fikrine dudak bükerek, geçici olmaya mahkum eylemsellik üzerinden 'pekala partisiz de olabiliyor' diyenlerin, devrimle tek alakaları düzen bataklığında oyalanarak devrimi istismar etmek olabilir. Gençliğin devrimci dinamizmi ise devrimci mücadele için paha biçilmezdir. Bu enerjinin kabul edilemez bir ikiyüzlülükle düzeniçi saflarda heba olup gitmesini önleyecek yegane güç, gençlik alanında işçi sınıfının devrimci iktidar perspektifini temsil edenlerin yürütecekleri siyasal faaliyet ve devrimci örgütlenmedir." (**Ekim**, sayı: 268, Ekim 2010)*

Elbette bu, yine aynı değerlendirmede işaret edildiği gibi, hiçbir şekilde *"ilkesel yaklaşımlar ve mücadele birliği temelinde en geniş eylem birliklerini oluşturmak çabasını"* sürdürmeyi dışlamıyor. Tersine, ortaya koyduğumuz iddia, bu alandaki sorumluluğumuzu arttırıyor. Zira, hem gençlik hareketindeki parçalı yapı *"sola eğilimli kitlede sürekli bir kırılma, umutsuzluk ve inançsızlık kaynağı"* olmayı sürdürüyor, hem de *"birleşik-kitlesel-devrimci bir gençlik hareketinin geliştirilebilmesi, büyük ölçüde alandaki ileri kitleninin eylem birliğini gerektiriyor."*

Yeni dönemde gençlik çalışmamızın yüklenme alanları

Gerek dünyada yaşanan süreçler, gerek gençliğin karşı karşıya bulunduğu sorun ve gündemler, gerekse gençlik hareketi ile özelde gençlik içinde solun durumu, komünist gençliğin sorumluluklarının çerçevesini yeterli açıklıkta çiziyor. Omuzlarına yüklenen sorumluluklar gençlik çalışmasına her zamankinden daha güçlü bir devrimci irade ve ısrarla yüklenmemizi zorunlu kılıyor. Bu yüklenmenin güncel plandaki esasları *Ekim*'in aktarmalar yaptığımız yakın dönem değerlendirmelerinde mevcuttur. Zira çalışmamızın sorunları sözkonusu olduğunda temelli bir ilerleme kaydedilebilmiş değildir.

Bu sorunların ve dolayısıyla sorumlulukların güncel olarak öne çıkanlarını şöyle sıralayabiliriz:

1) Kadro niteliği ve niceliği planında yaşanan zayıflık nedeniyle örgütsel yapımız hala ciddi bir darlık içindedir. Partimizin genel planda da karşı karşıya bulunduğu bu sorun, parti kongrelerinde ve temel örgütsel değerlendirmelerde ifade edildiği üzere kadrolaşmayı, saflarımızdaki insanlarla çok yönlü olarak ilgilenmeyi, ideolojik-politik donanım başta olmak üzere onları her yönüyle eğitmeyi özel bir uğraş haline getirmeyi gerektirmektedir. Partimiz bu alanda esaslı bir yüklenme içindedir. Genç komünistlerin izleyeceği yol, bunu gençlik çalışmasına taşımak olmalıdır.

2) Mevcut koşullarda özellikle liseli gençlik çalışmamız büyük bir önem taşımaktadır. Liseli gençlik çalışması bir dönemdir doğrudan parti yerel örgütleri üzerinden yürütülmektedir. Fakat partinin bu alana yönelik çubuk bükmelerine *(bkz. III. Kongre tutanakları, Ekim'in 264 ve 269. sayılarındaki değerlendirmeler, parti organlarında yürütülen tartışmalar)* rağmen çalışmamız hala istenen düzeyin oldukça gerisindedir.

Oysa, gerek siyasal sınıf çalışmamız gerekse gençlik hareketi ve örgütlenmesi açısından liseli gençlik alanı muazzam potansiyeller taşıyor. Son bir yılın verileri, özellikle 1 Mayıs gibi eylemler, liseli gençliğin devrimci duyarlılığının reformist odaklar ve şekilsiz çevrelerce ikiyüzlü bir devrimci söylemle istismar edildiğini ve bunun sonuç verdiğini gösteriyor. Bunun gerisinde liseli gençliğin devrimci ajitasyon ve propagandaya açıklığı var. Sorun, sayısız

kez yinelendiği üzere, yerel örgütlerimizin partinin perspektiflerine uygun bir pratik yoğunlaşma sergileyememesinde düğümleniyor. Yeni dönemde bunu geride bırakmak, gençlik alanında örgüt ve kadro yapımızı daha ileri düzeyde tartışabilmemizi sağlayacaktır.

3) Örgüt ve kadro yapımızdaki darlıkla da bağlantılı olarak kitle ilişki ağımız mevcut sınırlarını aşabilmiş değil. Bunun kitle çalışması pratiğinden ayrı tartışılamayacağı açık. Özelde gençlik açısından vurgulanabilecek zayıflıklardan biri, güçlerimizin yer yer siyasal çalışmayı ajitasyon-propaganda materyallerinin kullanımına indirgemesidir. Bir diğeri ise politik faaliyet hattı çerçevesinde gündeme getirilen eylem, etkinlik vb.'ni örgütlerken, mevcut ilişki ağının ötesine sıçratma bakışıyla hareket edilmemesidir. Oysa siyasal faaliyet hattı kitlelerle gündelik olarak somut bağlar kurmayı, ilişkileri geliştirmeyi sağlayan araç, yol ve yöntemleri içermiyorsa daha baştan temelli bir zaaf taşıyor demektir. Özünde kitle çalışması, dolayısıyla kitle ilişkileri alanını geliştirmek, insanlarla her türlü sorun ve gelişme üzerinden birebir bağ kurabilmek sorunudur. Bu ise alışkanlıklarımızı kırmayı, gençliğin nefes aldığı her alana, yaşadıkları yerlere, sosyal çevrelerine vb.'ne uzanmayı gerektirir.

4) Bütün bunları dolaysız bir şekilde kesen bir sorumuz da gençlik yığınlarının örgütlenmesinde temel bir yer tutan esnek araç ve biçimlere yaklaşımdır. Bu konuda kalıplara takılmak için hiçbir sebep bulunmuyor. Eğer kitle örgütleri parti ile kitleler arasındaki volan kayışları ise, kitleleri devrime kanalize etmeyi ivmelendirecek şekilde ele almak kaydıyla, her tür esnek araç ve örgütlenme (örneğin eğitim grupları, ilgi alanlarına göre tanımlanabilecek tartışma çevreleri, platformlar, kulüpler, kollar, inisiyatifler, kültür-sanat kurumları, öğrenci gençlik sendikası vb.) kitle çalışmasının temel alanlarıdır. Hep belirtildiği üzere bu tür araçlar, genel olarak etkin bir siyasal çalışma için olduğu kadar, çevre-çeper güçlerimizi aktifleştirip kazanmak için de benzersiz önemdedir.

Yeri gelmişken, Genç-Sen konusunda yeni bir değerlendirmeye ihtiyaç duymadığımızı, konunun gençlik değerlendirmelerinde fazlasıyla irdelendiğini ve güncelliğini koruduğunu belirtelim. Genç-Sen'den öteye bu tür araçları devrimin ihtiyaçları temelinde değerlendirebilmek tümüyle bir bakış ve somut deneyim sorunudur. Gerek devrimci mücadelenin evrensel deneyimi, gerek partimizin 23 yılı aşan pratiği yeterli birikimi sunmaktadır. Devrimci bakışın kazanılması ve gerekli pratiğin örgütlenmesi bu birikimin döne döne incelenmesini, zenginleştirilmesini, kolektife maledilmesini gerektirmektedir.

5) Son olarak gençliğin yayınlar alanındaki sorumluluklarına değinmek istiyoruz. Merkezi gençlik yayınlarımız kendi alanlarında düzenli çıkarılabilen belli başlı örnekler durumundadır. Tümüyle gençlik güçlerimize yaslanmaları, her şeye karşın gençlik çalışmamızın iddia ve düzeyine önemli bir göstergedir. Elbette yerel katkıların çoğaltılması, niteliğinin güçlendirilmesi ve yaygın kullanımı açısından yaşanabilen yetersizliklerin giderilmesi gerekiyor. Yeni dönemde özellikle liseli gençlik yayının yerellerden beslenebilmesi ve etkin kullanımı çalışmamızın alacağı mesafeyi doğrudan belirleyecektir. Yanısıra hayli işlevsel oldukları sayısız deneyimle sabit olan yerel yayınlar/bültenler konusundaki zayıflamanın aşılması gerekmektedir. Öte yandan uzun bir süredir gündemde olduğu halde hayata geçirilemeyen site adımı da artık bir çözüme kavuşturulabilmelidir. Bu vesileyle bir kez daha MYO'ya kendi alanları ve sorunları üzerinden düzenli katkının bir diğer sorumluluk olarak gençlik güçlerimizin karşısında durmaya devam ettiğini de vurgulamak istiyoruz.

Gerek içinden geçmekte olduğumuz dönem, gerek gençlik alanındaki sorun ve sorumluluklar genç komünistleri çok daha güçlü bir devrimci irade, ısrar, moral ve özgüveni kuşanmaya çağırıyor. Genç komünistler mevcut sınırlara takılmaksızın partinin dönem kavrayışıyla donandıklarında, güne yüklenerek geleceğin devrimci patlamalarına gereğince hazırlanmalarının önünde bir engel kalmayacaktır.

Genç komünistler III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'nda buluştu...

Örgütü güçlendirmek, gençliği devrime kazanmak için ileri!

III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı başarıyla gerçekleştirildi. Kampımız çeşitli yerellerden gelen genç komünistlerin katılımı ile toplandı. Kamp süreci önden belirlenen çalışma programına uygun olarak tamamlandı. Katılan tüm yoldaşlar, sunumların ve tartışmaların getirdiği politik açıklıkla, devrimci iç yaşamın kuşandırdığı bilinçle ve büyük bir moral güç ve çalışma azmiyle kamptan ayrıldılar.

Kampımız tümüyle kolektif emeğin ürünü oldu. Ön eğitim çalışmalarının birikimiyle gelinmesi açısından hazırlık sürecinin zayıf kaldığını belirtmek gerekiyor. Ama ihtiyacı karşılayacak bir kolektif tarzla sunumlar ve tartışmalar gerçekleştirildi. Sunumlar hemen tüm yoldaşlarımızın katıldığı verimli tartışmalara konu edildi. Bu sayede tartışma gündemleri anlatılıp geçilen aktarımlar olmaktan çıktı, gelecek dönem için aydınlatıcı sonuçlar doğuran canlı tartışmalar biçimini aldı. Gündelik işler de dahil olmak üzere yapılması gereken her türlü işin ve yüklenilmesi gereken tüm sorumlulukların altından gönüllülüğe dayanan işbölümü sayesinde kalkıldı.

Kampımız, hazırlık sürecinden sonlandırılıncaya kadar kurallara dayalı devrimci yaşamın somut bir örneği oldu. Ön sürecinden alanlara dönüşe kadar geçen zaman boyunca güvenlik ve iç illegalite kuralları konusunda büyük bir titizlik gösterildi. Bu açıdan ortaya çıkan kimi küçük sorunlar kolektif müdahalelerle çözüldü. Öte yandan kamp yaşamı, devrimci değerlere ve bunun gerektirdiği devrimci disipline uygun olarak şekillendi. İhtiyaçlar doğrultusunda ortak bir planlama ile yürütüldü.

Parti şehitleri yol gösteriyor, kavgamızda yaşıyor!

I. ve II. Ümit Altıntaş Gençlik Kampları o döneminin ihtiyaçları üzerinden örgütlenmiş ve isimlendirilmişti. Bu sene gerçekleştirilen kampımız da gençlik çalışması içerisinden kazanılan Ümit yoldaşa adanarak **"III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı"** olarak belirlendi.

Ümit Altıntaş yoldaş, gençlik içerisinden çıkan ve ihtilalci bir partinin önderliğine kadar uzanan bir partili kimliğin en anlamlı örneğidir. Partinin özü ve özeti olan bu "düşünen ve savaşan militan"ın adını ve anısını her alana taşıyabilmek genç komünistler için özel bir sorumluluktur aynı zamanda. Kampımız, genç komünistlerin, partili kimlikle bütünleşmek, gençliğe komünist dünya görüşünü taşımak için eksikliklerini ve zaaflarını aşma çabasına yoğunlaştığı bir etkinlik oldu.

Çok yönlü eğitim ile yeni döneme güçlü bir hazırlık!

III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı esas olarak iki yönlü bir eğitim sürecini ifade etmekteydi. Bu çerçevede gençlik hareketinin durumu, sorunları, ihtiyaçları, harekete müdahale yöntemleri ile birlikte çalışmamızın güncel durumu, yaşadığı sorunlar ve bu sorunları aşmanın yol ve yöntemleri üzerine tartışıldı.

Kampımız gençlik hareketinde çok yönlü sorunların biriktiği, aynı zamanda çıkış olanaklarının da belirdiği bir dönemde gerçekleştirildi. Böyle bir dönemde devrimci

bir gençlik hareketi geliştirebilmek için, mevcut durumu çok yönlü bir değerlendirmeye tabi tutmak, sorunları aşarak gençliği devrime kazanabilecek araç, yol ve yöntemleri geliştirebilmek yakıcı bir ihtiyaçtır. Bu nedenle, geçmiş yıllardan farklı olarak, bu yıl gerçekleştirilen kampta tartışmaların ana eksenini bu oluşturdu.

Daha önceki kamplarda, marksist-leninist teori, dünya devrim tarihi, Türkiye'de sınıf hareketi tarihi ve Türkiye devriminin karakteri gibi daha kapsamlı başlıklar ele alınıyordu. Geçmiş kamplar bu açıdan oldukça anlamlı, öğretici ve geliştiriciydi. Fakat bu yıl kamp çalışmasının kapsamı belirlenirken, gençlik hareketinin değerlendirilmesi ve gençlik çalışmamızın sorunlarının tartışılması yakıcı ihtiyacı gözönüne alındı.

Kamp çalışmamız, gençlik hareketinin yakın döneminin değerlendirilmesi, yeni dönemin mücadele başlıklarının tartışılması, gençliğin tarihsel kitle örgütlenmelerinin ve bugünkü örgütlülüklerin irdelenmesi, yanı sıra çalışmamızın ileriye taşınabilmesi için kitle çalışması alanında yaşadığımız sorunların ve çözüm yollarının tanımlanması, siyasal gençlik örgütü ve gençlik yayınının tartışılması üzerinden şekillendi.

Eğitimin diğer bir yönü ise gençliği devrime kazanabilmenin, devrimci bir gençlik hareketi geliştirebilmenin de yegane garantisi olan komünist gençliğin örgütsel ve kadrosal düzeyine müdahaleydi. "Devrimci örgüt yaşamsaldır!" şiarının zorunluluğunu kavrayabilmek, bu şiara uygun bir yaşamı yerleştirebilmek ve partili kimliği bu eksende geliştirebilmek açısından kampımız önemli bir olanak oldu. Kampımızın örgütleniş biçimi devrimci yaşam, güvenlik, iç illegalite konularında da bir eğitimdi. Gençlik hareketinin devrimci önderlik ihtiyacına yanıt vermek iddiası ile yol yürümeye çalışan komünist gençlik açısından iddiasına uygun deneyim ve birikime sahip olmasının, parti ile arasındaki açı farkını kapatmasının gerekliliğini bilince çıkartmasının kaldıracı oldu.

Kampın yarattığı siyasal ve örgütsel açıklıklar ile kolektif devrimci ruh ve moral değerleri kuşanarak önümüzdeki dönemi kazanma, partinin, devrimin ve gençlik hareketinin ihtiyaçlarını karşılayacak kadrolara dönüşebilme genç komünistlerin omuzlarındaki sorumluluklardır.

Kampın ışığında iddiayı büyütmeye, iradeyi güçlendirmeye!

III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'nda yapılan kapsamlı tartışmaların ortaya çıkardığı bazı sonuçları en genel noktalarıyla şöyle özetleyebiliriz:

- Gençlik hareketinin yakın dönemini değerlendiren kampımız, dönem içerisinde yapılan değerlendirmelerimizin geçerliliğini bir kez daha teyit etmiştir. 2000'li yılların başında bir çıkış yaşayan gençlik hareketi, 2000'li yılların ortalarında durağanlığa mahkum olmuştur. 2009'da har(a)çlara uygulanmaya çalışılan zam, 27 Kasım ve 4 Aralık tarihlerindeki başbakan-rektörler toplantılarının ardından gelişen eylemsel süreç, 27-29 Mayıs'ta gerçekleşen UYK protestoları tepkisel çıkışları ortaya koymuştur. Bugün sermaye cephesinden yoğunlaşan saldırılar, artan baskı ve yasaklar üniversitelerde mücadele potansiyellerinin biriktiğini göstermektedir.

Tüm bu olanaklara rağmen gençlik hareketi dağınık ve parçalı tablosunu aşabilmiş değildir. Gençlik hareketinin en önemli sorunu devrimci önderlik boşluğudur. Bu boşluğun doldurulamaması nedeniyle ortaya çıkan imkanlar değerlendirilememekte, reformizmin hareketi güdükleştiren ve imkanları kendi kanalına taşıyarak kötürümleştiren pratiği etkili olabilmektedir. Bugünün öncelikli görevi devrimci temellere dayalı bir gençlik hareketi gelişiminin önünü açmak ve devrimci önderlik boşluğunu doldurabilecek bir kapasite ortaya koyabilmektir.

- Kitle çalışması alanında yaşadığımız tıkanıklığı aşabilmek, gençlik çalışmamızın sorunlarının çözülebilmesi açısından en can alıcı halkadır. Bu nedenle, kampımız kitle çalışmamızın sorunlarını çeşitli başlıklar altında ele almış, bunlar üzerinden kapsamlı tartışmalar yürütmüştür. Ajitasyon-propaganda,

taktik eylem ve örgütlenme alanında bütünlüklü bir çalışma tarzının oturtulması üzerinde durulmuştur. Bu kapsamda daha özelde topluluklarda, kulüplerde, derneklerde çalışma yürütmek, yerel yayınlar çıkartmak, öğrenci yurtlarında yaşamak, taşra üniversitelerine ve MYO'lara faaliyet taşımak gibi birçok başlık ele alınmıştır.

Kitle çalışmasında yaşanan sorunlar, gençlik örgütümüzün ve yoldaşlarımızın deneyim ve birikim eksikliği ve bulunduğu yereli tanıma noktasında yaşadığı zayıflıklarla birlikte ele alınmıştır. Çalışma tarzındaki alışkanlıkların kırılarak, alanın ihtiyacına yanıtlar üretilerek çözüme ulaşılabilineceğinin altı çizilmiştir. Tüm bu tartışmaların ana vurgusu olarak devrimci örgüte işaret edilmiş, fakat devrimci örgütün de ancak başarılı bir kitle çalışması içerisinde oturtulabileceği belirtilmiştir.

- Türkiye gençlik hareketi tarihi, hareketlilik içerisinde kurulan kitle örgütleri açısından önemli bir birikime sahiptir. Bugünün gençlik hareketinin devrimci ve birleşik bir karakter kazabilmesinin yolları tartışılırken bu deneyimlerden tekrar tekrar öğrenebilmek önemli bir yerde durmaktadır. Kampımız bu bilinçle, gençliğin tarihsel kitle örgütlenmelerine özel bir başlık ayırmıştır. FKF, Dev-Genç, ODTÜ ÖTK gibi örnekler irdelenmiştir.

- Kampımızın bir başka başlığı Genç-Sen olmuş, Genç-Sen'in güncel durumu ve genç komünistlerin tutumu tartışılmıştır. Yapılan tartışmalar sonucunda Genç-Sen'e dair önceki değerlendirmelerde ortaya konulanlar onaylamıştır. Buna göre, halihazırda büyük bir darlık yaşansa da, Genç-Sen kitle çalışması yürütmek açısından esnek bir araç olma imkanlarını korumaktadır. Devrimci bir inisiyatif ve kitle çalışması pratiği ile Genç-Sen içindeki reformist etkinin kırılması ve Genç-Sen'de taban iradesinin hakim kılınması hedeflenmelidir. Bugüne kadar yapılmaya çalışılan müdahalenin istenilen sonuçları yaratamaması, genç komünistlerin dönem dönem ısrarlı bir yönelim sergileyememeleri ile ilgilidir. Kampımız bu sorunu yeniden tartışmış ve önümüzdeki dönemde izlenebilecek hat konusunda açıklığa kavuşmuştur.

- Gençliğe yönelik kapsamlı saldırılar tartışılmış, bu tartışmalar üzerinden yeni dönemin mücadele başlıkları belirlemiştir. Bunlardan ilki "Bologna Süreci" adı altında hayata geçirilen saldırılar ve buna karşı örgütlenmesi gereken eylemli tepkidir. Çünkü bu süreç üniversitelerdeki sermaye egemenliğinin perçinlenmesi anlamına gelmektedir. Bunun kaçınılmaz sonucu, eğitimin tümüyle ticarileşmesi ve gençliğin geleceksizleştirilmesidir.

Yeni dönemde emperyalistlerle derinleştirilen kölelik ilişkileri ve Kürt halkına yönelik yoğunlaşan saldırılar da gençliğin temel mücadele gündemleri olmak durumundadır. Öte yandan, kriz içerisinde debelenen emperyalist-kapitalist sistem yeni bir dönüşüm süreci yaşamakta, bu süreç kendisini emperyalist savaşlar, Ortadoğu halklarına dönük saldırganlık olarak ortaya koymaktadır. Üniversitelere yönelik saldırıların da bu genel saldırılardan ayrı ele alınamayacağı ortadadır. Bu nedenlerle gençlik bir bütün olarak emperyalist kapitalist sistemin karşısına dikilebilmeli, içeride Kürt halkına, dışarıda bölge halklarına yönelen savaş ve saldırganlığa karşı sesini yükseltebilmelidir. Bu, gençlik hareketinin devrimcileşebilmesi için de bir zorunluluktur.

- Yeni döneme hazırlık açısından tartışılan bir başka başlık da gençlik yayınımız olmuştur. Kampımız gençlik yayınımızın misyonu, içeriği ve biçimi ile ilgili anlamlı sonuçlar ortaya koymuştur. Yayın tartışması ekseninde yapılan diğer bir vurgu da, kolektif emek ve disiplinin yayın için taşıdığı hayati önem olmuştur. Yayının hazırlanmasından dağıtılmasına kadar geçen sürede sergilenecek kolektif emeğin yayının gerçek amacına ulaşmasını sağlayacağı belirtilmiştir. Tüm yoldaşlarımızın ve yerellerimizin yayını beslemesi gerektiği konusunda açıklık yaratılmıştır.

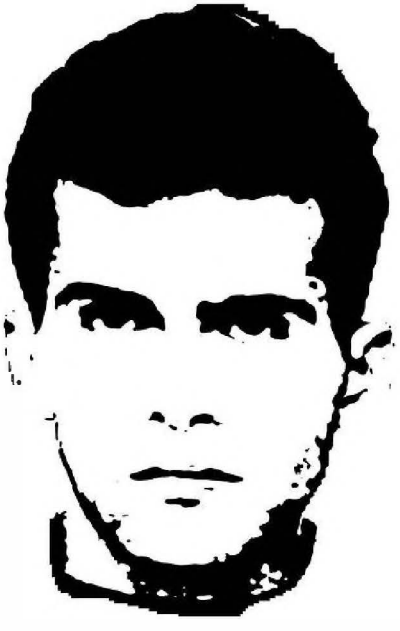
- Kampımız komünist gençliğin gençlik hareketi içerisindeki misyonu, gençlik çalışmamızın durumu üzerine anlamlı bir tartışma yürütmüştür. Gençlik örgütünün merkezi ve yerel düzlemde güçlendirilmesi gerekliliği vurgulanmıştır.

(Devamı s.14'de)

Katledilişinin ikinci yılında anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Sınıf bilinçli bir proleter olarak insanlık onurunu savundum!

Alaattin Karadağ

"Herşeyden önce ben sınıf bilinçli bir işçiyim. Sosyalist dünya görüşüne sahip devrimci bir kimliğe sahibim. Bizim gibi insanlar tam da böyle bir kimliğe sahip oldukları için, düşüncelerimizden ve düşüncelerimizi ifade etmekten dolayı sokaklardan kaçırılıp ölümle tehdit edilmemiz, kovuşturmaya uğrayıp onlarca yıl hapsedilmemiz için yeterli bir sebep bu.

"Dosyada yeralan bazı tutanaklara göre, benim sorulan sorulara cevap vermediğim, susup direndiğim için 'bunun bir örgütsel tavır olduğu' vurgulanıyor. Evet sustum ve direndim! Zalimin zulmü, işkence karşısında insanlık onurunu savunmak, kıskançça onu en yücelerde sahiplenmek, her insanın alması gereken en yüce, en onurlu tavırdır."

"Bugün yargılanması gereken bizler değiliz. Esası itibarıyla yargılanması gerekenler bellidir. Bunlar; toplumsal eşitsizlikleri, toplumsal yıkımın boyutlarını daha da derinleştiren, emperyalist çıkarları uğruna insanlığı, doğayı bir paylaşım savaşıyla yıkıma sürükleyen, bu paylaşımın kırıntılarından yararlanmak uğruna kendi burjuva yasalarını dahi çiğneyerek asker gönderme kararıyla ülkemizi sonu belirsiz bir maceraya sürükleyen, karaparacıları, çetecileri, çeteleri, katilleri, işkencecileri aklayan ve koruyanlardır, devlet katında kahraman ilan edenlerdir.

"Asıl yargılanması gerekenler bizleri miting alanından kaçırıp bizimle alakası olmayan ve tümden kendilerinin hazırladıkları düzmece ifadelerin altına imza atmamız için her türlü işkenceyi bize yapan işkencecilerdir!.."

Alaattin Karadağ (Nurettin) yoldaşın İzmir DGM'deki savunmasından...

Parti ve devrim davasında yaşıyor!

Sosyalist Ekim Devrimi yol gösteriyor!

"Buz kırılmış, yol açılmıştır!"

"Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz sadece bizim cephemizde emsalsiz cefalar ve güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve büyük başarısızlık ve hatalarla gerçekleştirildi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hata yapılmaksızın tek başına geri bir halk dünyanın en güçlü ve en ileri ülkelerinin emperyalist savaşının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı söylemekten korkmuyoruz ve biz bunları, bu hataları düzeltilebilmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Ama gerçek olan şey değişmez: Yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez efendiler arasındaki savaşa, kölelerin bütün efendilere karşı yapacağı savaş ile 'cevap vermek' için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlüklere rağmen yerine getirilecek.

"Biz bu eserin yapımına başladık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna kadar vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun gösterilmiş ve açılmış olmasıdır."

Lenin